

Αλφρα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΜΑΡΤΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 46ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΙ, ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ, ΑΓΡΟΤΕΣ,
ΝΕΟΙ, ΑΝΕΡΓΟΙ, ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ...

Στην Ευρώπη της φτώχειας

τη φτώχεια νέου τύπου.

Από την Καταναλωτική
Κοινωνία, στους Νεόπτωχους

ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ μεγάλα τμήματα της ελληνικής κοινωνίας βρίσκονται σε κινητοποιήσεις, δίνοντας μια πρόγευση όλων αυτών που θα ακολουθήσουν, καθώς θα γίνεται ολοένα και πιο φανερό ότι η "Ενωμένη Ευρώπη" είναι η Ευρώπη των αφεντικών, η Ευρώπη της φτώχειας. Η οικοδόμηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι μια διαδικασία διεύρυνσης της "οικονομίας της αγοράς", διάρθρωσης και ισχυροποίησης των συμφερόντων του κεφαλαίου. Η επιβολή της νέας τάξης πραγμάτων στην Ευρώπη ισοπεδώνει τις προηγούμενες ισορροπίες, διαλύοντας οικονομικές σχέσεις που, έστω και στα πλαίσια του καπιταλισμού, χαρακτηρίζονται από αυτοτέλεια και αυτάρκεια. Φιλελευθεροποίηση των εμπορικών συναλλαγών, τυποποίηση των προϊόντων και των τεχνικών προδιαγραφών, πολιτιστική ομογενοποίηση, εξαφάνιση των μη-συγκεντρωποιημένων οικονομικών συστημάτων, δημιουργία ενοποιημένων υποδομών μεταφορών και επικοινωνιών, δημιουργία ενοποιημένων συστημάτων διαχείρισης και οι-

κονομικού και πολιτικού ελέγχου, επιβολή ενιαίου νομίσματος. Από τη συμφωνία της Ρώμης, του 1957, μέχρι σήμερα, με ορόσημο την υπογραφή της συνθήκης του "άστριχ", το 1992, μια σειρά από μεταβολές έχουν δρομολογηθεί με επίσημο διακηρυγμένο στόχο την αύξηση της ανταγωνιστικότητας που θα οδηγήσει, υποτίθεται, στην οικονομική ανάπτυξη. Το μόνο όμως που αναπτύσσεται είναι τα πλούτη των πολυεθνικών και η εξουσία του κεφαλαίου.

Η αύξηση της ανταγωνιστικότητας επιβάλλει την ελαστικοποίηση και την προσωρινότητα στις εργασιακές σχέσεις, ευνοεί τις απολύσεις, αυξάνει τις υπερωρίες, επιτάσσει τις ιδιωτικοποιήσεις στο δημόσιο τομέα και τις περικοπές στην πρόνοια και την ασφάλιση, με λίγα λόγια αδυνατίζει από χίλιες μεριές τη θέση των εργαζομένων ενάντια στο κεφάλαιο. Επιπλέον, η ανταγωνιστικότητα αναπαράγεται μεταξύ των εργαζομένων, γεννώντας τις συνθήκες ενός πολέμου "όλων ενάντια σε όλους", ενός πολέμου με αναρίθμητα θύματα που καταδικάζονται στην κοινωνική περιθωριοποίηση και

Η Καταναλωτική Κοινωνία, μετά την εξαφάνιση της "κομμουνιστικής" απειλής, εξαφανίζεται κι αυτή με τη σειρά της. "παίνουμε σε μια εποχή όπου πολλοί διαφορετικοί κόσμοι, με σαφώς διαχωρισμένα μεταξύ τους όρια, δημιουργούνται σ' ένα κόσμο που τα γεωγραφικά σύνορα αρχίζουν να χάνουν τη σημασία τους. Έναν κόσμο όπου τα σύνορα μιας φτώχειας νέου τύπου υψώνονται διεθνώς, γεννώντας τις σύγχρονες, οξύτερες διαιρέσεις. Όλο και μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού βρίσκονται σε συνθήκες προσωρινότητας. Τμήματα της μεσαίας τάξης ζουν σε συνθήκες ελλείψεων, μονίμως απειλούμενα από κάποιο τυχαίο γεγονός - ασθένεια ή ατύχημα - που θα μπορούσε να τους μεταθέσει αμετάκλητα στα προλεταριοποιημένα στρώματα.

Ολόκληρες περιοχές και παραγωγικοί κλάδοι μαστίζονται από χρόνια ανεργία. Φτωχοί νέου τύπου είναι οι απολυμένοι που δεν είναι αρκετά νέοι για να αναζητήσουν διαφορετική απασχόληση ενώ συγχρόνως δεν είναι αρκετά μεγάλοι ώστε να δικαιούνται σύνταξη. Νεόπτωχοι είναι οι νέοι

που μέχρι τα 30 δεν μπορούν να βρουν μια σταθερή εργασία, με τα τόσο περιφρονημένα κλασικά εργασιακά δικαιώματα, έχοντας ως μόνη επιλογή δουλειές του ποδαριού. Νεόπτωχοι είναι οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι που οι παραγωγικές τους ασχολίες δεν εμπίπτουν στους αναπτυξιακούς σχεδιασμούς των ευρωπαϊκών διευθυντηρίων. Νεόπτωχοι είναι οι κάτοικοι περιοχών που ωθούνται σε μαζική αποβιομηχάνιση. Οι μετανάστες, οι συνταξιούχοι, οι άστεγοι.

Οι κοινωνίες μας κατευθύνονται σε ένα μοντέλο ανάπτυξης στο οποίο οι διαφορές ανάμεσα στους "ενταγμένους" και τους "απόβλητους" αυξάνονται μέρα με τη μέρα. Ο αριθμός των φτωχών στη Δύση υπολογίζεται επίσημα σε 100.000.000 άτομα και στο σύνολο του πλανήτη ξεπερνά τα 1.300.000.000 άτομα.

Στην Ευρώπη, που ο πληθυσμός της αποτελεί το 7% του πλανήτη και την ίδια στιγμή συγκεντρώνει το 20% των παγκόσμιων κεφαλαίων, η κατάσταση είναι χαρακτηριστικά τραγική. Το 1975 υπήρχαν 38 εκατομμύρια φτωχοί. Το 1985 ο αριθμός έφτασε τα 44 εκατομμύρια και το 1992 ξεπέρασε τα 53 εκατομμύρια. Ο αριθμός των ανθρώπων που ζούνε κάτω από τα όρια της φτώχειας κυμαίνεται ανάμεσα στο 1/5 και το 1/4 του συνολι-

κού πληθυσμού στην Ελλάδα, την Πορτογαλία και την Ισπανία. Το 20% του πληθυσμού της Ευρώπης ζει σε περιοχές που θεωρούνται υποβαθμισμένες. "εγόλο ποσοστό των 60 εκατομμυρίων ηλικιωμένων που ζουν στην Ευρώπη, προσπαθεί να επιβιώσει κάτω από τα όρια της φτώχειας. Την ίδια στιγμή, αυξάνεται συνεχώς ο αριθμός των αστέγων. Συνολικά, στην Ευρώπη, και σύμφωνα πάντα με επίσημα στοιχεία, υπάρχουν πάνω από 3.000.000 άστεγοι. Οι χώρες με τους περισσότερους είναι η Γερμανία (875.000 άστεγοι), η Βρετανία (460.000) και η Γαλλία (350.000). Συγχρόνως, πάνω από 15 εκατομμύρια άνθρωποι σε ολόκληρη την Ευ-

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΙ ΛΕΣΒΟΥ

Η κλιμάκωση του αγώνα

Το μήνυμα - δυναμίτης της Λέσβου οφείλουμε να το διαδώσουμε παντού. Οφείλουμε τη συμμετοχή μας στο πανελλαδικό συλλαλητήριο και τη διείσδυση των ιδεών μας για ελευθερία δικαιοσύνη και ισότητα για όλο τον κόσμο.

Σελ. 2

ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Το νυχτοκάμα- το του τρόμου

Πίσω από τη "διασκέδαση" των bar κρύβεται η εκμετάλλευση των εργαζομένων σ' αυτά.

Σελ. 5

ΤΟΥΡΚΙΑ

Η ώρα των Μουσουλμάνων;

Η φτώχεια και εξαθλίωση γεννά θρησκευτικούς παροξυσμούς. Μία προφητική ανάλυση για τις απίτες που δημιουργούν μεσαιωνικές ιδεολογίες.

Σελ. 5

Για τη Μεταμόρφωση μιας κοινωνίας

■ **ΕΣΠΑΘΩΣΑΝ ΠΑΛΙ ΤΑ Μ.Μ.Ε.** Αφορμή, η απόφαση του κοινοτικού συμβουλίου της Μεταμόρφωσης στη Χαλκιδική, με την οποία πριν από δέκα μέρες, βαφτίζει "ρωσότουρκοι" τους ρωσοπόντιους, απορρίπτονται οι αιτήσεις τους για εγγραφή στο δημοτολόγιο, ζητείται η απομάκρυνσή τους από την κοινότητα και η μεταφορά τους στη Θράκη. Πριν όμως πλειοδοτήσουν σε ανπρατιστικές κορώνες οι εφημερίδες με αφορμή το συγκεκριμένο περιστατικό, είχαν για πολύ καιρό σπείρει τα ρατσιστικά ζήζνια, και γενικότερα, και πιο συγκεκριμένα για τους ρωσοπόντιους. Και τελικά, το κοινοτικό συμβούλιο της Μεταμόρφωσης δεν έκανε τίποτα περισσότερο από το να αναπαράγει σε μία του απόφαση τον λόγο και την προσέγγιση που τα Μ.Μ.Ε. πρώτα επιφύλαξαν για τους μετανάστες από τη Ρωσία.

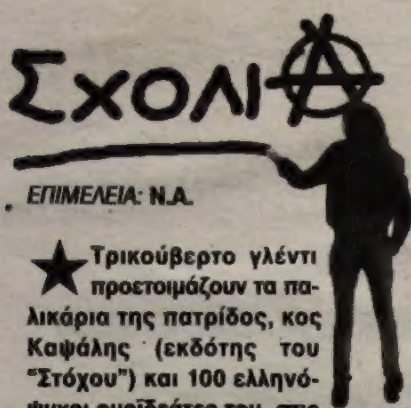
Ποιο ήταν τελικά το πρωτοφανές έγκλημα του κοινοτικού συμβουλίου; Ότι κατέγραψε το νεολογισμό "ρωσότουρκοι"; Μα, εδώ και χρόνια τώ-

ρα, για τους ρωσοπόντιους υπάρχει η ίδια αντιμετώπιση. Όπως ακριβώς οι οικονομικοί πρόσφυγες από την Αλβανία μεταμορφώνονται από "αλβανοί" σε "βορειοηπειρώτες" ανάλογα με τα αρνητικά ή θετικά νοήματα που θέλει κάθε φορά να εκφράσει ο λόγος των Μ.Μ.Ε., έτσι και οι ρωσοπόντιοι παλινδρομούν αντίστοιχα ανάμεσα στο "ρώσοι" και το "έλληνες από τον Πόντο". "Ρώσοι" όταν "παίρνουν τις δουλειές από τους έλληνες" ή όταν συλλαμβάνονται για το οποιοδήποτε μικροαδίκημα και "έλληνες" όταν στρατεύονται ή όταν πρόκειται να αποικήσουν τη Θράκη. Στο στόμα ειδικά του Αβραμόπουλου, μεταμορφώνονται σε "ρώσικη μαφία" κάθε φορά που τα ΜΑΤ κάνουν εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στο Μοναστηράκι συλλαμβάνοντας τους μικροπωλητές. Τελικά, υπάρχει τόσο ρατσισμός ενάντια στους ρωσοπόντιους στη μητρόπολη που η κατάσταση σε ένα μικρό χωριουδάκι συγκριτικά να μην φαντάζει τόσο τραγική.

Ποιο ήταν τελικά το πρωτοφανές έγκλημα του

κοινοτικού συμβουλίου; Ότι αρνήθηκε να τους γράψει στο δημοτολόγιο; Χρόνια τώρα ο δήμαρχος των Λιοσίων όχι μόνο δεν γράφει τους τοιγάνους στο δημοτολόγιο, αλλά και τους κυνηγάει αλύπητα. Όχι μόνο δεν τους δίνει άδειες για ανέγερση οικοδομής, αλλά στην περίπτωση που κάποιος τοιγάνος τολμήσει να νοικιάσει αποθήκη λίγο έξω από τα όρια της τοιγάνικης κοινότητας, σπεύδουν τα συνεργεία του δήμου για να σκάψουν χαρακώματα γύρω - γύρω, δήθεν "για δημόσια έργα". Και βέβαια δεν αποτελεί μοναδικό φαινόμενο. Το επίσημο ελληνικό κράτος ακολουθούσε πολύ χειρότερη πολιτική απέναντι στην τουρκική και την πομακική μειονότητα. Περικύκλωσε πομάκικες κοινότητες οργανώνοντας ζώνες αποκλεισμού με στρατιωτικές περιοχές, απαλλοτρίωσε με τη βία γη της μειονότητας για να την εξαναγκάσει σε οικονομική ασφυξία και μετανάστευση, έστησε προβοκάτσιες στην Κομοτηνή και την Ξάνθη με την υποκίνηση πρακτόρων της ΚΥΠ... Μάλλον για φτηνή αντιγραφή και

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ν.Α.

★ Τρικούβεργο γλέντι προετοιμάζουν τα παλικάρια της πατρίδας, κος Καψάλης (εκδότης του "Στόχου") και 100 ελληνόψυχοι ομοϊδεάτες του, στις βραχονησίδες Ίμια για την εθνική εορτή, στις 25 Μαρτίου. Ζήτω το έθνος σας λοιπόν

★ Απαλλαγή για τις δολοφονίες αλβανών στην Επισκοπή πρότεινε ο εισαγγελέας για τους 9 του ΜΑΒΗ και την απελευθέρωσή τους με περιοριστικούς όρους. Αλίμονο αν καταδικάζονται και οι εθνικοί μας ήρωες...

★ 16 τούρκοι υπόδικοι για αριστερή δράση βασανίστηκαν άγρια και βιάστηκαν στην ασφάλεια της Τουρκίας. Πρακτικές διόλου ασυνήθιστες και ξένες προς την τουρκική αστυνομία, και όχι μόνο προς αυτήν βέβαια, αλλά όπως και να 'χει προκαλούν την οργή και την αγανάκτησή μας.

★ Είδατε τον κύριο Καραμπελιά πώς καμάρωνε στην εκπομπή του Τράγκα, με το πράσινο-χαλί πουλοβεράκι του, με τις κόκκινες, (υπό τύπου επωμίδων) ρίγες στους ώμους; Μάλλον υποσυνείδητα λειτουργώντας, επέλεξε να ντυθεί με τρόπο που θύμιζε ακραιφνή καρναβάλι. Θα του πήγαινε καλύτερα το άλλο μοντελάκι, ξέρετε, εκείνο το λευκό, που κουμπώνει από πίσω, με τα σταυρωτά μανίκια

★ Ξεκίνησε στην Αίγυπτο η σύνοδος κορυφής των "ειρηνοποιών" με στόχο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και την ενίσχυση της ειρηνευτικής διαδικασίας στην Μέση Ανατολή. Φυσικά οι Η.Π.Α., ως ανέκαθεν "ειρηνοποιοί" δεν θα μπορούσαν να απουσιάζουν από μια τέτοια διάσκεψη (μην ξεχνάμε βέβαια ότι από τη Μ. Ανατολή παράγεται το 65% του πετρελαίου διεθνώς, οπότε κάποια μικρά συμφέροντα θα έχουν εκεί και οι Η.Π.Α.). Αν όμως οι συμμετέχοντες στη διάσκεψη - πρωθυπουργοί, πρόεδροι, βασιλιάδες, πλανητάρχες - είναι οι λεγόμενοι ειρηνοποιοί, τότε ποιοί είναι οι τρομοκράτες;

★ Πολιτικοί, συνδικαλιστές, δημοσιογράφοι, προσπαθούν να δώσουν εξηγήσεις, ν' αναλύσουν το φαινόμενο της "εκτροπής των κτηνοτρόφων" που το αποδίδουν στην αγανάκτησή τους. Ο αντιπρόεδρος της ομοσπονδίας αγροτικών συλλόγων, σε συνέντευξή του, ανέφερε ότι δέκα εξαγριωμένα και ανεξέλεγκτα άτομα δημιούργησαν μεμονωμένα τα "έκτροπα". Αυτή την καραμέλα με τους δέκα γνωστούς-άγνωστους ή δέκα κουκουλοφόρους ή δέκα ανεξέλεγκτους βανδάλους ή οτιδήποτε τέλος πάντων αρμόζει στην περίπτωση, δεν βαρεθήκαμε πια να την πιπιλίζουμε;

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΙ ΛΕΣΒΟΥ

Κλιμάκωση των αγροτικών κινητοποιήσεων

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΜΑΡΤΗ οι κτηνοτρόφοι της Λέσβου διοργάνωσαν συλλαλητήριο - απάντηση στην οικονομική πολιτική που τους επέβαλε το κράτος, πάντα όμως σε συνεργασία - συνεννόηση με το ΕΟΚικό διευθυντήριο.

Αυτή η οικονομική πολιτική επιδιώκει να ενοποιήσει τις διαδικασίες παραγωγής και κατανάλωσης περνώντας τες αποκλειστικά στα χέρια των μεγάλων γαλακτοβιομηχανιών εξαφανίζοντας τους μικροκτηνοτρόφους. Μέσα σε δύο χρόνια η τιμή του γάλακτος έπεσε στη μισή τιμή, ενώ το κόστος παραγωγής εκτοξεύτηκε στα ύψη. Μπροστά σ' αυτήν την

κατάσταση έμποροι, αφεντικά και κυβερνώντες προσπαθώντας να ελασματοποιήσουν στα μάτια του κτηνοτρόφου τις δικές τους ευθύνες ρίχνουν αποκλειστικά την ευθύνη στην ΕΟΚ.

Το φάντασμα της γενικής φτώχειας και εξαθλίωσης που πλανάται πάνω από τα κεφάλια των κτηνοτρόφων δρομολογεί τα γεγονότα. Η εξεγερτική διάθεση γρήγορα φάνηκε. Στην αρχή επιτίθενται στο δημοτικό θέατρο ρίχνοντας ξεκάθαρα και στην "τοπική αυτοδιοίκηση" τις ευθύνες. Σπασμένα τζάμια, κατεστραμμένες πόρτες, παράθυρα και άφθονο χυμένο γάλα. Η κατάσταση

Ελεύθερος ο Αμίλητος...

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ στον Στέφανο Αμίλητο βρίσκεται στην ευχάριστη θέση να ανακοινώσει ότι αυτοδιαλύεται. Η περίπτωση της επιτροπής μας είναι η εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα, γιατί διαλυόμαστε επειδή βρισκόμαστε στη σπάνια όσο και ευτυχή θέση που βρίσκονται όσοι επιτυγχάνουν το σκοπό τους.

Ο Στέφανος Αμίλητος είναι πια ελεύθερος. Το αντικειμενικά τεράστιο ποσό των 2.600.000 δρχ που χρειαζόταν για την απελευθέρωσή του συγκεντρώθηκε.

Είναι προφανές πως αυτή η επιτυχία δεν οφείλεται στα ελάχιστα μέλη της επιτροπής, αλλά στην κινητοποίηση εκατοντάδων φίλων και συντρόφων που στήριξαν τις δραστηριότητές της.

Αισθανόμαστε την ανάγκη να ευχαριστήσουμε όλους/ες όσους/ες διακίνησαν τα κουπόνια της, ήρθαν στα πάρτυ της, συμμετείχαν στις εκδηλώσεις της, στήθηκαν με τις ώρες στις ουρές των τραπεζών για να συνεισφέρουν τον οβολό τους στον τραπεζικό λογαριασμό του Στ. Αμίλητου και όσους γενικά ευαισθητοποιήθηκαν και προσφέρθηκαν με οποιονδήποτε τρόπο να βοηθήσουν. Χωρίς την στήριξή τους, ο στόχος μας θα παρέμενε απλησίαστος.

Σε μια εποχή που φαίνεται ότι η εξατομίκευση θριαμβεύει, βρέθηκαν τόσο πολλοί άνθρωποι που έδειξαν με την στάση τους ότι η αλληλεγγύη είναι ζωντανή. Θα περίμενε κανείς ότι μετά τη γενικευμένη υστερία κατά του Πολυτεχνείου '95, κάτι τέτοιο δεν θα συνέβαινε. Όμως παρά την καταστροφική αυτή της υπόθεσης και του γεγονότος ότι ο Στέφανος Αμίλητος δεν ήταν κάποιος επώνυμος, στάθηκε δυνατό να συγκεντρωθεί ένα τέτοιο ποσό.

Βέβαια δεν ξεχνάμε, όσο χαρούμενοι κι αν είμαστε, ότι αυτά τα λεφτά μαζεύτηκαν σαν άμυνα απέναντι σε μια πρωτοφανή κατασταλτική επιχείρηση που συνοδεύτηκε από δίκες φρονημάτων, καταδίκες με βάση τις ιδέες των κατηγορουμένων, και πάνω απ' όλα, η πρόκληση της ποινής με χρηματική εξαγορά που σημαίνει ότι οι φτωχοί μένονταν φυλακή και οι οικονομικά πιο άνετοι μπορούσαν να εξαγοράσουν την ελευθερία τους.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας, η έμπρακτη συμπαράσταση η επιλογή μας.

Συγκεντρώθηκαν 3.050.000 δρχ.

Απατήθηκαν για την αποφυλάκιση του Στ. Αμίλητου 2.525.000 δρχ.

Το υπόλοιπο ποσό χρησιμοποιήθηκε για την ενίσχυση της συναυλίας καταδίκης του ρατσισμού στα Άνω Λιόσια και για την οικονομική στήριξη του Θ. Τριανταφύλλη, ο οποίος καταδικάστηκε σε 6 χρόνια φυλάκιση από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου '90.

Υ.Γ. Εννοείται ότι ο λογαριασμός για τον Στ. Αμίλητο έχει πια κλείσει. Παρ' όλα αυτά πιστεύουμε ότι δεν πρέπει να υπάρξουν πολλοί Αμίλητοι ακόμα μέχρι ν' αρχίσει να μιλάει η κοινωνία.

Για τους 526 καταληφίες του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται (και που θα διαρκέσουν μέχρι τον Μάιο), αλλά και για εγγυήσεις σε τυχόν καταδίκες. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

★ Το ημερολόγιο του ΑΛΦΑ, η μπροσούρα του Lustmore, η συλλογή φωτογραφιών και κειμένων της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας καθώς και η μπροσούρα για τη συνθήκη Σένγκεν, διατίθενται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στο βιβλιοπωλείο της Villa Barbara (Κρίστου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Θεσσαλονίκη), στο Αυτόνομο Στέα Καβάλας (Φιλίππου 46), στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας (Τσαμαδού 38). Στέλνονται και ταχυδρομικά - με αντικαταβολή - με ένα τηλεφώνημα στα γραφεία του ΑΛΦΑ (Τετάρτη και Πέμπτη βράδυ στο 6458112).

παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις, συγκροτούν διαδήλωση και οπλισμένοι με αλυσόπριονα και ξύλα κατευθύνονται προς το Υπουργείο Αιγαίου. Παραβιάζουν την πόρτα εύκολα, αφού τα αστυνομικά όργανα μένουν ασύλευτα από το πάθος και τον όγκο της διαδήλωσης και καταλαμβάνουν το κτίριο. Κρατικοί υπάλληλοι και βουλευτές απομακρύνονται βίαια και καταβρέχονται με φρέσκο γάλα. Ταυτόχρονα μία επιτροπή από καταληφίες ξεκινά εσπευσμένα για την Αθήνα για να συναντήσει τον υπουργό Στ. Τζουμάκα. Μετά το τέλος της συνάντησης, σε δημόσια ανακοίνωσή τους, χαρακτηρίζουν μη ικανοποιητικά τα αποτελέσματά της, παρ' ότι αφενός ο υπουργός δεσμεύτηκε να απορροφήσει την περσινή φέτα που έμεινε απούλητη στις αποθήκες της Ένωσης Αγροτικών Συνεταιρισμών Λέσβου, και αφετέρου την επιδότηση των κτηνοτρόφων με 60 δραχμές ανά κιλό γάλατος. Αυτό το δεύτερο μέτρο ο Τζουμάκας θα το ανακοινώσει συνολικά για όλη την Ελλάδα στις 18 Μάρτη, παραμονή του πανελλαδικού συλλαλητηρίου, πραγματοποιώντας, έτσι,

έναν τακτικό ελιγμό και επιδιώκοντας την εκτόνωση της κρίσης. Η οργή και η αγανάκτηση όμως δεν αναστέλλονται με ψίχουλα. Παρόλο που η κατάληψη λήγει το πρωί της Τρίτης 12 Μάρτη παραδίδοντας μισοκατεστραμμένο το κτίριο στις Αρχές, οι κτηνοτρόφοι προτρέπουν σε ετοιμότητα και επαγρύπνηση αποφασίζοντας τη συμμετοχή τους στο πανελλαδικό συλλαλητήριο.

Το μήνυμα -δυναμίτης της Λέσβου οφείλουμε να το διαδώσουμε παντού. Οφείλουμε τη συμμετοχή μας στο πανελλαδικό συλλαλητήριο και τη διεύθυνση των ιδεών μας για ελευθερία δικαιοσύνη και ισότητα για όλο τον κόσμο. Έτσι ξαναδίνουμε σ' αυτές λαμπρό αναστήμα κόντρα στην περιθωριοποίηση που κρατικοί υπάλληλοι μηχανεύονται κάθε μέρα. Δεν έχουμε παρά να διασπάσουμε τους "τεχνητούς" αγωνισμούς ανάμεσα στις κοινωνικές ομάδες ισχυροποιώντας το διαχωρισμό μας απέναντι στους εξουσιαστές και τα τσιράκια τους, έχοντας σα μέσο και σκοπό τη γενική αυτοδιεύθυνση.

Α.Α.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΤΑΘΜΟΥ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ ΣΤΟΝ ΥΜΗΤΤΟ

Ο ΔΗΜΟΣ ΒΥΡΩΝΑ, αδιαφορώντας για τη θέληση των κατοίκων του Βύρωνα, αποφάσισε την δημιουργία σταθμού μεταφόρτωσης σκουπιδιών στη θέση Κακόρεμα, στην καρδιά του Υμηττού, ο οποίος θα εξυπηρετεί επτά δήμους. Αντί 200 εκατομμυρίων το χρόνο -τόσο θά' ναι το όφελος του δήμου- προχώρησε σε αυτή τη συναλλαγή με την κεντρική εξουσία και το Υ.Π.Ε.Χ.Ο.Δ.Ε., ερήμην του κόσμου της περιοχής, λες και οι ζωές των κατοίκων και το μέλλον της περιοχής και του δάσους του Υμηττού είναι δική του ιδιοκτησία. Βέβαια, για όσους γνωρίζουν το παρελθόν του δημάρχου του Βύρωνα, ο οποίος στις εκλογές υποστηρίχθηκε από το Κ.Κ.Ε., όλα αυτά δεν φαίνονται ανεξήγητα. Ο σημερινός δήμαρχος του Βύρωνα είναι από τους μεγαλύτερους εργολάβους οικοδομών της περιοχής και από τους κυρίως υπευθύνους για το ότι η συνοικία του Βύρωνα, στο μεγαλύτερο μέρος της, έχει μετατραπεί σε μια τσιμεντούπολη.

Ο Δήμος προσπαθεί να φιωώσει κάθε φωνή αντίστασης των κατοίκων στα σχέδια για τον Υμηττό. Αρνείται να παραχωρήσει δημοτικούς χώρους στην "Πρωτοβουλία Πολιτών" που έχει συγκροτηθεί. Κατεβάζει τα πανό που αντίτιθενται στα σχέδιά του και γενικότερα προσπαθεί με κάθε τρόπο να συκοφαντήσει και να προβοκάρει κάθε φωνή αντίστασης.

Δεν είναι τυχαία η θέση που επιλέχτηκε για την εγκατάσταση του σταθμού μεταφόρτωσης έτσι ώστε να μη θίγονται οι πιο προνομιούχες συνοικίες που βρίσκονται στις βορειότερες και νοτιότερες περιοχές του Υμηττού. Αντίθετα, η περιοχή που επιλέχθηκε συνορεύει με τις πιο λαϊκές συνοικίες: τον Βύρωνα, την Καισαριανή, τον Υμηττό, που με αυτό το έργο τα, ήδη οξυμένα, προβλήματα τους θα γίνουν ακόμα μεγαλύτερα. Όπως γράφει η "Πρωτοβουλία Κατοίκων Βύρωνα" σε προκήρυξη της: "Αποφασίζουν με ελαφριά καρδιά, για ένα έργο που σημαίνει: Μία ακόμη μεγάλη πληγή στην καρδιά του Υμηττού, σε ζώνη χαρακτηρισμένη δασική και αναδασωτέα - Εκατοντάδες καθημερινά δρομολόγια απορριμματοφόρων και φορτηγών που θα μεταφέρουν τα κοντέινερς στη χλωματερή - Σοβαρή κυκλοφοριακή επιβάρυνση, μέσα στο δάσος, αλλά και στη περιφερειακή λεωφόρο, και μάλιστα σε ώρες αιχμής - Επιβάρυνση της περιοχής με τις αναπόφευκτες οσμές και μολύνσεις - Νομιμοποίηση όλων των παρανόμων ή και νομιμοφανών επεμβάσεων, που έχουν γίνει ως τώρα στον Υμηττό - Κίνδυνος μη απορρόφησης των κονδυλίων για την ανάπλαση της περιοχής.

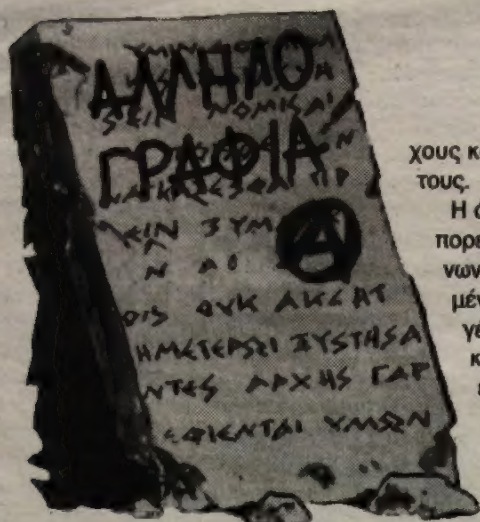
Ειδικά στην περιοχή του Βύρωνα συσσωρεύονται: Τεράστιες στρατιωτικές εγκαταστάσεις, που επεκτείνονται με τη μεταφορά της διοίκησης της ΑΣΔΕΝ - Στρατιωτικά πρατήρια, πάρκινγκ, ακόμη και βενζινοδίκιο - Το τσιμεντάδικο που συνεχίζει απρόσκοπτα τη λειτουργία του - Ο ανοητός, ρυπογόνος σταθμός σκουπιδιών στο δάσος του Κουταλά. Ανόγειν έτσι ο δρόμος, σε συνδυασμό με τα σχέδια για την περιφερειακή της Υμηττού, για την ολοκληρωτική καταστροφή του περιβάλλοντος του Υμηττού.

Είναι αλήθεια ότι στη σημερινή περίοδο της παραίτησης ενός μεγάλου μέρους της κοινωνίας από τον αγώνα για ένα καλύτερο αύριο, είναι δύσκολο ο κόσμος να βγει στο δρόμο, να παλέψει για τα δίκαια του, να απεγκλωβιστεί από τα κόμματα και να πάρει τις τύχες στα χέρια του. Είναι όμως επίσης αλήθεια, ότι είναι ο μόνος τρόπος για την κοινωνία να αντισταθεί στα εγκληματικά σχέδια της εξουσίας, είτε κεντρικής είτε τοπικής. Για το λαό του Βύρωνα που θέλει να μπει φραγμός στα σχέδια για την εγκατάσταση του σταθμού δεν υπάρχει άλλος δρόμος από το να διευθύνει ο ίδιος τον αγώνα του, γιατί τα κόμματα και οι παρατάξεις το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι τα πολιτικά τους οφέλη και η εξαπάτηση του κόσμου.

Τ.Α.

Περί Καταστολής...

Η διαμόρφωση των νέων συνθηκών επιβολής και των δρομολογήσεων του παγκοσμιοποιημένου κράτους και του κεφαλαίου καθορίζει σε απόλυτο βαθμό τα πλαίσια και τις εξελίξεις στις κοινωνίες της κυριαρχίας.

Ο ουμανισμός και η δημοκρατικότητα των εμπνευστών της, σημαίνουν μια κάθε άλλο παρά φαινομενική ανασύνθεση των όρων και θεσμών επιβολής, που σε αρκετές περιπτώσεις φτάνει μέχρι και την πλήρη εξολόθρευση του ανθρώπινου είδους και συστατικών του υλικού του κόσμου. Οι ανθρώπινες και κοινωνικές αξίες αγώνα λανσάρονται πια σαν διακοσμητικά στοιχεία. Οι προϋποθέσεις της στοιχειώδους επιβίωσης (ή της προχωρημένης εξασφάλισης), στα πλαίσια της καθεστωπικής κοινωνικής ζωής, αμφισβητούνται περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Καταργούνται.

Οι παγκόσμιοι πολιτικοί σχεδιασμοί των "διεθνών οργανισμών" και ολόκληρου του διακρατικού πλέγματος εξουσίας (GATT, ΔΝΤ, ΔΕΕ, ΟΗΕ, ΝΑΤΟ, κ.λπ.) σημαίνουν ένα παραπέρα βάθεμα της κυριαρχίας, την παντοκρατορία της επιβολής της.

Έχουν όμως ν' αντιμετωπίσουν μία συνεχή και αναθερμαινόμενη, πολύμορφη κοινωνική - ταξική αντιπαράθεση. Κι αυτό είτε πρόκειται για την αντιπαράθεση ολόκληρων "λαών" (όπως οι Ινδιάνοι της Λατινικής Αμερικής), είτε επιμέρους κοινωνικών τμηματοποιήσεων (εργαζόμενοι, νεολαία κ.λπ.).

Ο τεχνικός εξανδραποδισμός των κοινωνιών, που απορρέει από τις "κοινωνίες της πληροφορίας" και την αυτοματοποιημένη παραγωγή, η μέχρι τελικού σημείου συμπίεση στις βιοτικές ανάγκες και η καταστολή πλατιών κοινωνικών στρωμάτων, η πολυμέτωπη στρατιωτική επιβολή του αστικού εκσυγχρονισμού στους μέχρι πρότινος... "υπανάπτυκτους και καθυστερημένους" (π.χ. Γιουγκοσλαβία, Ανατολικές χώρες) και πολλές ακόμα παράμετροι και συνέπειες των (ιδίων σχεδιασμών της κυριαρχίας, δείχνουν ανάγλυφα τους στό-

χους και τους προσανατολισμούς τους.

Η όσο το δυνατό απρόσκοπτη πορεία περνάει μέσα από την κοινωνική εμπέδωση και τη γενικευμένη χειραγώγηση στις επιλογές αυτές. Από την ύπαρξη δεκτικότητας ασφαλείας σε κάθε επίπεδο κι από το νομικό θωρακισμό, μέχρι κάθε άλλο τρόπο πρόληψης μιας υπαρκτής ή πιθανής κοινωνικής αντίδρασης. Από την επιστημονικοποίηση των με-

θόδων του κοινωνικού ελέγχου και μέχρι τον προσδιορισμό των "εχθρών της προόδου", που άλλοτε συνηθίζεται να τους δίνουν μία κοινωνική χροιά και να τους αποκαλούν "εσωτερικούς" και άλλοτε μία "εθνική" και να τους βαπτίζουν "εξωτερικούς εχθρούς" από την κυριαρχία ενός κράτους ή και ομάδας κρατών.

Καγχάζοντας στις τηβένους και στα προνόμια που πάνω στα κουφάρια εκατομμυρίων εκμεταλλευόμενων έχουν κερδίσει, οι ευαγγελιστές της λεγόμενης Νέας Τάξης, που είναι πραγματικά τόσο παλιά όσο και η κρατική κυριαρχία, υψώνουν τα λάβαρα του... "αγώνα ενάντια στο οργανωμένο έγκλημα και την τρομοκρατία", χρησιμοποιώντας νέα ή παλιά σύμφωνα και τάγματα καταστολής, γιατί επί της ουσίας και απροσχημάτιστα πλέον, εχθρός τους είναι όλες οι υγιείς, αντιστεκόμενες (και εν δυνάμει αντιστεκόμενες) κοινωνίες, τα εξεγερμένα κοινωνικά κομμάτια που βιώνουν στο πετσί τους τον βομβαρδισμό κάθε έννοιας και υπόστασης ανθρώπινης αξιοπρέπειας και αλληλεγγύης και εύλογα αντιδρούν σ' όλο τον πλανήτη.

Η λυσσώδης προπαγάνδη του "τέλους των επαναστάσεων" από τα πάνελ της εξημέρωσης και τους βρυκόλακες των media, η επιμελής αφαίρεση από την πραγματικότητα των πολλών μικρών ή μεγάλων κοινωνικών "αφορμών κι απών" της κοινωνικής - ταξικής σύγκρουσης και η εναλλαγή τους με τις στατιστικές και τους δείκτες "βίας κι εγκληματικότητας" συμβαίνουν για να εξυπηρετηθεί με τον καλύτερο τρόπο η καθημερινή, ωμή κρατική - καπιταλιστική βία, για να δικαιολογηθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να ζητούν όλο και περισσότερα μέτρα επιβολής της. Για να εξοστρακίσουν και ανεμπόδιστα να διαστρεβλώνουν, να συκοφαντούν τις δίκαιες και "αναπόφευκτες" αντιδράσεις των καταπιεζόμενων κοινωνικών κομμάτων.

Για να εξοστρακίσουν και ανεμπό-

διστα να διαστρεβλώνουν, να συκοφαντούν τις δίκαιες και "αναπόφευκτες" αντιδράσεις των καταπιεζόμενων κοινωνικών κομμάτων.

Το άγριο και ανθρωποβόρο σπητικό της εντατικοποιημένης εκμετάλλευσης και κυριαρχίας καθορίζεται και σε ελλαδικές συνθήκες, από τις συστηματοποιημένες προσπάθειες των κρατούντων και της κεφαλαιοκρατίας να αναδιαρθρωθούν οι μηχανισμοί πυγμής, αλλά και οι θεσμοί υποταγής του ανθρώπου σε κάθε επίπεδο, με κινήσεις σαρωτικές που μεταβάλλουν τα δεδομένα.

• Ο παραδοσιακός παραγωγικός ιστός του κεφαλαίου κατατεμαχίζεται ώστε να προσδένεται ευέλικτος στις απαιτήσεις του εκσυγχρονισμού με αποτέλεσμα να ρημάζουν η φτώχεια και μεσαία αγροτική παραγωγή, να κλείνουν εκατοντάδες εργοστάσια και μικροεπιχειρήσεις, να ερημώσουν ολόκληρες περιοχές (Λαύριο, Β. Ευβοία, Πάτρα, Πέραμα κ.λπ.).

• Οι προωθημένες εκπαιδευτικές κρεατομηχανές κάθε είδους, καθ' όσο μπορούν να αναπτύξουν και να στελεχώσουν την τεχνονωσία με μια απευθείας προσαρμογή στις νέες συνθήκες, αποτελούν στεγανοποιημένους κοινωνικά χώρους, όπου η "συντήρηση" και η "πρόσδοος" από κοινού, προετοιμάζουν και κατευθύνουν το υπηρετικό μεταμοντέρνο της προσωπικό.

• Μηχανισμοί και θεσμοί που κατέχουν τα πρωτεία στην εξάσκηση και επιβολή της κρατικής - καπιταλιστικής βίας (αστυνομία, στρατός κ.ά.), πέρα από τη συνεχή κι αγω-

νώδη προσπάθεια ν' αποδείξουν την "κοινωνική αναγκαιότητα" τους, εκσυγχρονίζονται ταχύτατα και με κάθε μέσο για να εκσυγχρονίσουν την κοινωνία. Να κατακρεουργήσουν δηλαδή τα κοινωνικά κομμάτια που αντιδρούν και πρόκειται να αντιδράσουν στα σχέδια της εξουσίας. Να οργανώσουν και να επιχειρήσουν μια άνευ προηγουμένου γενικευμένη καταστολή.

• Από κοντά όλοι οι αλληλοσυμπληρούμενοι θεσμοί και μηχανισμοί του εγκλήματος που λέγεται κυριαρχία (φυλακές, δικαστική εξουσία, κλπ) θα συνεισφέρουν εκσυγχρονίζοντας στην εκσυγχρονισμένη φρίκη του συστήματος της κρατικής επιβολής.

Δεν είναι καθόλου τυχαίες οι κοινωνικές αντιτάσεις που ξεπηδούν στα πλαίσια κυρίως μιας αυτοοργανωμένης και αντιθεσμικής ανάπτυξης του κοινωνικού αγώνα που τις περισσότερες φορές λαμβάνει εξεγερτικά χαρακτηριστικά.

Εξεγέρσεις στις φυλακές, κινητοποιήσεις στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη, τα τελευταία γεγονότα του Πολυτεχνείου και πολλά άλλα.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια της κοινωνική - ταξική αντιπαράθεσης και του προχωρήματος με μεγάλα βήματα που χρειάζεται για τα "ντόπια" αφεντικά, στο πλαίσιο της Ενωμένης Ευρώπης και που επιτακτικά και μοναδικά δρομολογεί η παρούσα διαχείριση της εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ, γίνεται παραπάνω από κατανοητό ότι θα επιδιωχθεί μια συστηματοποιημένη κι εγκληματική κατασταλτική πολι-

τική, εναρμονισμένη στα διεθνή στάνταρτς, παραδείγματα κι οδηγίες (βλέπε Σέγκεν κλπ) αλλά και ταυτόχρονα εκσυγχρονισμένη τεχνολογικά και παντοδύναμη επιχειρησιακά, που θα 'ναι τέτοια ώστε σε κάθε επίπεδο να αντιμετωπίζουν τις κοινωνικές αντιστάσεις, αλλά και να διαφυλάττουν εκ των προτέρων σημαντικούς για τους εξουσιαστές σχεδιασμούς.

Η ίδια η καταστολή δεν αποτελεί ένα διαχωρισμένο παράγοντα επίτευξης κι επέκτασης της κυριαρχίας. Αντίθετα αποτελεί τον ουσιαστικότερο μοχλό κίνησης και διεκπεραίωσης των διακρατικών σχεδιασμών.

Γι' αυτό είτε ασκείται σε μαζικό επίπεδο, είτε επιλεκτικά σε συγκεκριμένους αγωνιστές με μακροχρόνιες και σταθερές στάσεις, έχει τους ίδιους στόχους.

Την κατατρομοκράτηση και αποτροπή της κοινωνίας από την ενεργή συμμετοχή της στους αγώνες, που η ίδια η κυριαρχία της από το κράτος και το κεφάλαιο συναντάει στον αντίποδα.

Έτσι η μετεξέλιξη όλων των μεθοδολογιών της κρατικής καταστολής, η ενίσχυση του οπλοστασίου της, όλες οι γνωστές τακτικές των εμπνευστών και εφαρμοστών της, από τη σπορά ψευδών ειδήσεων και τα ΜΜΕ μέχρι τις "καλοστημένες" σκευωρίες, δεν αποτελούν τυχαία γεγονότα, αλλά την απαραίτητη "δίοδο" για τη συνολική καθυστάση των ανθρώπων, για μια ολοκληρωτική επιβολή που συντείνει σ' ένα παγκόσμιο κράτος και στην εμφάνιση του καπιταλισμού σαν την μοναδική πια κι αδιαμφισβήτητη "κοινωνική" οργάνωση.

Διαβάζοντας την ΑΛΦΑ, εδώ και λίγο καιρό, μου δόθηκαν πολλά ερεθίσματα και αναπτύχθηκε η ανάγκη μου για έκφραση των σκέψεών μου. Θα ήθελα να ανφερθώ και γω στο πολυσυζητημένο θέμα της βίας. Ίσως η προσέγγισή μου στο θέμα αυτό να είναι αρκετά αφελής, εξαιτίας της απειρίας μου. Πιστεύω δηλαδή, ότι η ορθότερη εκτίμηση των καταστάσεων πετυχαίνεται με τη συμμετοχή στις συλλογικές κινητοποιήσεις και όχι "εκ του ασφαλούς"-συμπεριφορά που χαρακτηρίζει το δικό μου στάδιο συνειδητοποίησης και συνέπειας.

Σίγουρα η τωρινή κοινωνική οργάνωση, στηρίζεται στη βία και θα μπορούσαμε και μεις να υιοθετήσουμε την άμεση βία ως βασική τακτική μας, αν οι συνθήκες είχαν ωριμάσει, αν οι άνθρωποι είχαν αποκτήσει κοινωνική συνείδηση, αν θα μπορούσε η συντηρητική πλειοψηφία των καταπιεσμένων να ξεχυθεί στους δρόμους. Τότε, δε θα 'χαμε να φοβηθούμε τίποτα, γιατί οι παθητικοί δέκτες της παραπληροφόρησης θα είχαν μετατραπεί σε ενεργητικούς πομπικούς οργάνους και αντίστασης. Όμως με βάση τα τωρινά δεδομένα, υπάρχουν μόνο απομονωμένα άτομα που εγκλωβίζονται στον αγώνα για την επιβίωσή τους ή για την κατάκτηση μιας ευπρόληπτης θέσης στην κοινωνική ιεραρχία.

Όταν οι φορείς της κοινωνικοποίησης είναι μηχανισμοί καταπίεσης και αποβλάκωσης -όπως το σχολείο και τα ΜΜΕ- πώς περιμένουμε από τους ανθρώπους ν' ανακαλύψουν "ως δια μαγείας" την κοινωνική τους διάσταση; Όταν οι απροστάτευτοι εγκέφαλοι των ανηλίκων δέχονται συνεχείς επιρροές από φορείς (σχολεία, γονείς, κατασκηνώσεις) που στοχεύουν στην εθνική και θρησκευτική τους διαπαιδαγώγηση, είναι φυσιολογικό τα παιδιά αυτά να εξελίσσονται σε ανελεύθερες και απροβλεπτικές προσωπικότητες.

Η ουσία του κράτους παραμένει το ίδιο βρώμικη, βίαιη και απάνθρωπη, όμως οι μηχανισμοί με τους οποίους ασκεί την εξουσία του εκλεπτύονται και τα τεχνάσματα που επινοεί για να θωλώσει το μυαλό των ανθρώπων, γίνονται όλο και πιο πολύπλοκα και αδιαφανή, τόσο που είναι δύσκολο να κατανοηθούν και να ξεσκεπαστούν από το μυαλό ενός ανθρώπου, που δεν έχει μάθει ποτέ να κρίνει - δεν του το έχουν ζητήσει άλλω-

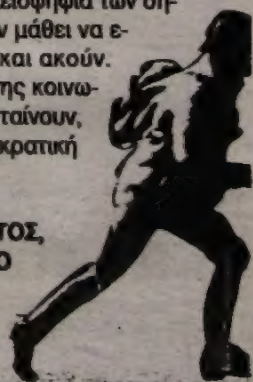
στε. Επειδή λοιπόν η βία που ασκείται από το κράτος δεν είναι μόνο ποσοτική, αλλά συνδυασμός άμεσης και έμμεσης βίας, θα έπρεπε κι εμείς να εμπλουτίσουμε τις πρακτικές μας με την ευρύτερη απεύθυνση, την ανταλλαγή απόψεων και προβληματισμών, τη δημιουργία και την έντονη αμφισβήτηση.

Πιστεύω, ότι οφείλουμε ν' απευθυνόμαστε σε κάθε καταπιεσμένο, όχι μόνο στους υποψιασμένους, αλλά και σ' αυτούς που δεν υποψιάζονται την καταπίεση που υφίστανται. Με βάση λοιπόν το δεδομένο της ευρείας κοινωνικής αποχαύνωσης, θεωρώ ότι η υιοθέτηση της άμεσης βίας ως πρακτικής είναι μάταιη και μπορεί να στραφεί εναντίον μας. Η εξελιγμένη μορφή βίας που ασκείται από το κράτος, εισβάλλει στη συνείδηση των ανθρώπων και απονεκρώνει κάθε τους αίσθηση. Σ' αυτό λοιπόν το πεδίο, πρέπει να δράσουμε αρχικά, να ξεδιπλώνουμε με την αλήθεια μας, τη θολή και συγχυσμένη αντίληψη των ανθρώπων για τα κοινωνικά δρώμενα. Να βιώσουμε τα ι-δανικά της ελευθερίας και της ισότητας, να καταστρέψουμε την πραγματικότητα που προσπαθούν να μας επιβάλλουν ως φυσιολογική, δίνοντας σάρκα και ψυχή στη δική μας πραγματικότητα-τη μόνη πραγματικότητα που αρμόζει στην ελεύθερη φύση του ανθρώπου. Ν' αμφισβητήσουμε τις τωρινές δομές της κοινωνικής οργάνωσης, εφαρμόζοντας την Αναρχία στην προσωπική και συλλογική μας ζωή. Μόνο μ' αυτούς τους τρόπους, που περιλαμβάνουν μεγάλα αποθέματα ζωντάνιας, ενθουσιασμού και βίας -που σχετίζεται με το δυναμισμό- θα μπορούσαμε να προσεγγίσουμε τους ανθρώπους, να τους βοηθήσουμε να οικειοποιηθούν τις μορφές της εξορίας Ελευθερίας.

Σίγουρα σε μια κοινωνία, που τα θεμέλιά της έχουν χτιστεί πάνω στην ταπείνωση των ανθρώπων, η βία είναι αναπόφευκτη. Η άμεση όμως και ωμή βία εναντίον του κράτους και των φρουρών του, δεν μπορεί να δώσει τα μηνύματα που επιμεριάζει, στην πλειοψηφία των σημερινών ανθρώπων που δεν έχουν μάθει να επεξεργάζονται 'τα όσα βλέπουν και ακούν. Όταν όμως δουν τους σπόρους της κοινωνίας που οραματιζόμαστε να βλασταίνουν, τότε θα μάθουν ότι πέρα από την κρατική εξουσία υπάρχει κι άλλος δρόμος.

**ΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ,
ΑΦΑΙΡΩΝΤΑΣ ΤΟΥ, ΚΑΘΕ ΛΟΓΟ
ΥΠΑΡΞΗΣ**

Αθήνα

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 46

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Ευχαριστούμε το Γιώργο από την Πάτρα για τα καλά του λόγια (τα παλιά φύλλα που ζήτησε τα στείλαμε), το Γιώργο απ' την Κέρκυρα (η ποιητική συλλογή του Κρητικόπουλου που ζήτησε στάλθηκε) καθώς και το σύντροφο από τη Λαμία για το γράμμα του. Παρακαλούμε τους συντρόφους από τη Δράμα που έστειλαν επιστολή με υπογραφή "Πρωτοβουλία Αντιπληροφόρησης" - 4.2.96 να δώσουν διεύθυνση για απευθείας επικοινωνία μαζί τους. Τέλος, το Γιώργο απ' τη Δράμα που είχε ζητήσει να του στείλουμε το ημερολόγιο (κ.ά.) με απεμπόληση να μας ξαναδώσει τηλεφωνικά τη διεύθυνσή του -υπήρξε κάποιο πρόβλημα με το ταχυδρομείο.

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάρα έχει συνειληφθεί στην Αθήνα κάθε Δευτέρα στις 8 μ.μ. (Βαλτετσίου 35) και στη Θεσσαλονίκη κάθε Πέμπτη στις 9 μ.μ. (Φραγκινής 5, Λουλουδάδικα - 2ος όροφος).

Ταξική ενότητα και πάλη

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ είναι το όνομα μιας εργατικής κίνησης στο χώρο των τεχνιτών των τρό-
λεϋ, στον ΗΛΠΑΠ. Η ίδρυση της
χρονολογείται το 1982-83. Γέννημα
της ανάγκης κάποιων εργαζομένων,
της ανάγκης τους να αρθρώσουν
μία φωνή ελεύθερη, να μην έχουν
μία στάση υποτακτική, δουλική απέναντι στα αφεντικά.

Κεντρικό σύνθημα της Τ.Ε. στις παρεμβάσεις της στο χώρο εργασίας είναι το τρίπτυχο ταξική ενότητα - ταξικός αγώνας - αυτοοργάνωση.

"Η Αυτοοργάνωση όμως έχει τη δικιά της λογική, δηλαδή τη ρήξη με το σύστημα και τις δομές του κράτους, τα κόμματα και τους μηχανισμούς του, την κατάργηση της εξουσίας και καταπίεσης από άνθρωπο σε άνθρωπο".

Η χειραφέτηση των εργαζομένων στις μέρες μας περνά μέσα από την αποτίναξη του κομματικού ζυγού. Έτσι ο αγώνας ενάντια στο κομματικό ζυγό είναι διαρκής και ανυποχώρητος: "Ρωτάτε με ποιο δικαίωμα πήραμε μέρος στις κινητοποιήσεις για τις συνδικαλιστικές μας ελευθερίες. Με το δικαίωμα, κύριοι απεργο-

σπάστες, της ταξικής συνείδησης. Για μας, δεν υπάρχει ταξικός αγώνας που να είναι άχρηστος. Στο όνομα όλων των εργατών του κόσμου που χύσανε το αίμα τους γι' αυτές τις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Στο όνομα των εργατών του Σικάγου και όλων των εργατών που μέχρι σήμερα δε ρώτησαν τις δικές σας πλειοψηφίες, που είχαν συμβιβαστεί με τους εκάστοτε αφεντάδες που υπηρετούσαν και υπηρετούν αυτούς. Με αυτό το δικαίωμα θα μας βρείτε αντίθετους στα υπηρετικά σας καθήκοντα".

"Ο Μεσαίωνας παρέμεινε στην ιστορία επειδή ορισμένοι καπάτσοι και πονηροί ανακήρυξαν τους εαυτούς τους αγίους και όλους τους άλλους σατανάδες. Εκατομμύρια οι καμμένοι στην πυρά σαν αιρετικοί. Πέρασαν πεντακόσια χρόνια από τότε και τον ρόλο των "Αγίων" ανέλαβαν τα κόμματα. Όποιος δεν είναι δικός τους τον αφορίζουν και τον βαφτίζουν στην κολυμβήθρα της λάσπης".

"Οι κομματικοί οργανισμοί και οι μηχανισμοί της, είναι μεσάζοντες άρχουσας τάξης και εργαζομένων, υπηρετώντας συνειδητά το σύστημα. Είναι η καταστροφή του συνδικαλιστικού κινήματος".

Ειδικότερα ορισμένες από τις πάγιες θέσεις των συνδικαλιστών της ΤΕ είναι οι εξής:

1) Κατάργηση των πλαστών διαχωρισμών μεταξύ των εργαζομένων σε εγγράμματους-αγράμματους: "Η παιδεία είναι μόρφωση κοινωνική και όχι ζυγαριά κοινωνικής-οικονομικής ανισότητας και συντεχνιακής οικονομικής λογικής".

2) Κατάργηση των διαφόρων επιδομάτων: "Εμείς απορρίπτουμε τη λογική, πρακτική και λειτουργία όλων αυτών των κομματικών παρατάξεων προτείνοντας ενωτικές λύσεις σε όλα τα επίπεδα όπως και στα οικονομικά. Απορρίπτουμε κάθε είδους επίδομα εκτός αυτών που αντιτίθεται στη φυσική λειτουργία του ανθρώπινου οργανισμού (νυχτερινή βάρδια). Τα επιδόματα είναι εφευρέσεις της εργοδοσίας για τη διάσπαση των εργαζομένων και όσοι τα υποστηρίζουν δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να παίζουν το παιχνίδι της εργοδοσίας. Γι' αυτό προτείνουμε ενιαίους βασικούς μισθούς".

3) Καθιέρωση ενιαίου βασικού μισθού.

4) Ουσιαστική αποκατάσταση των συνθηκών εργασίας οι οποίες ήταν

άθλιες στα αμαξοστάσια και με αγωγές των εργατών, η συμβολή στους οποίους η Τ.Ε. υπήρξε καθοριστική, έχουν βελτιωθεί, ενώ ο αγώνας για να γίνουν καλύτερες συνεχίζεται...

5) Αντιμετώπιση της συμπεριφοράς προς τους εργαζομένους από τους διάφορους επιστάτες, επόπτες, προϊστάμενους, κάθε φορά που αυτοί παίζουν το ρόλο του τοποτηρητή των συμφερόντων της διοίκησης και του μίνι αφεντικού.

Υπάρχουν πολλά ζητήματα με τα οποία η ΤΕ ασχολείται, όπως το ενιαίο σωματείο εργαζομένων στα τρόλεϋ, λεωφορεία, τραίνα και δεν περιορίζεται μόνο στη συγκοινωνία της Αθήνας.

Άλλο πρόταγμα είναι οι επιτροπές βάσης για τη συντονισμένη αντιμετώπιση των καθημερινών προβλημάτων στους εργασιακούς χώρους και τη μετατροπή της γενικής συνέλευσης σε ζωντανή, ουσιαστική λειτουργία και όχι γραφειοκρατική άψυχη διαδικασία, έτσι ώστε να αποτελέσει την καρδιά του συνδικαλιστικού κινήματος.

Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά ακόμα για τις κατά καιρούς παρεμβάσεις των εργατών της ΤΕ όπως για τις απεργίες, ή τις περιπτώσεις αλληλεγγύης σε αγώνες άλλων εργαζομένων, όπως στην περίπτωση της ΕΑΣ, αλλά ας αφήσουμε τα ίδια τα λόγια των συνδικαλιστών της ΤΕ να μιλήσουν από μόνοι τους:

"Όλες οι απεργίες είναι κοινωνικές και πολιτικές από τη φύση τους και μόνο κομματικές δεν πρέπει να είναι."

"Δημόσιο σημαίνει κάτι που ανήκει, συνδιαχειρίζεται και ελέγχεται με πλήρεις διαφανείς διαδικασίες από το σύνολο των πολιτών της χώρας, δηλαδή αυτών που εργάζονται. Στις υπάρχουσες καπιταλιστικές-συνκεντρωτικές-εξουσιαστικές κοινωνίες ονομάζονται δημόσιες οι επιχειρήσεις που ελέγχονται από το κράτος. Άρα δεν είναι δημόσιες αλλά κρατικές. Ξεχνούν όμως να πουν ότι το κράτος σαν μηχανισμό τον δημιουργήσαν και στηρίζουν οι κεφαλαιοκράτες με αντικειμενικό σκοπό να

είναι το εργαλείο στήριξης και φύλαξης των κερδών τους χρησιμοποιώντας κάθε φορά που χρειάζεται τους μηχανισμούς του: "Δικαιοσύνη", αστυνομία και όταν χρειασθεί και το στρατό. Άλλωστε μέσα από το κράτος μπορούν να δανειοδοτούνται απεριόριστα με τα χρήματα των φορολογούμενων και όταν φαληρίσουν, να φορτώσουν στους εργαζομένους το κόστος αναδιοργάνωσης (προβληματικές), με άγριες λιτότητες για να ξανακαταλήξουν στον ίδιο ιδιώτη και να ξαναρχίσουν από την αρχή. Άλλη μεγάλη απάτη γίνεται με την περίφημη συμμετοχή των εργαζομένων που δοκιμάστηκε στην Ευρώπη (Γαλλία επί Ντε Γκωλ, Γερμανία επί Μπραντ, και Σμιτ). Έστησαν επιχειρήσεις με συνδικαλιστικά χρήματα, τις βάφτισαν εργατικές με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να μην έχουν κανένα δικαίωμα διεκδίκησης και να αναγκασθούν να ξεσηκωθούν για να διαλύσουν αυτές τις απάτες. Αποδεικνύεται λοιπόν πως σε μία κρατική καπιταλιστική ιεραρχική κοινωνία δεν χωρούν νησιδες εργατικές-κοινωνικές και η δουλειά των εργαζομένων και κάθε καταπιεσμένου είναι η ανατροπή στο σύνολό της.

Η εργατική κίνηση ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ παλεύει όλα αυτά τα χρόνια ενάντια στην ιδεολογία της κομματικής κηδεμονίας και την ανάπτυξη ενός ταξικού επαναστατικού κινήματος".

**ΙΔΟΥ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ!
ΙΔΟΥ Η ΠΡΟΚΛΗΣΗ!
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΠΟΛΛΕΣ ΤΕΤΟΙΕΣ
ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΚΕΣ
ΚΙΝΗΣΕΙΣ
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΑΞΙΚΗ
ΕΝΟΤΗΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ
ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΩΝ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ**

Τα αποσπάσματα που αναφέρονται είναι από ανακοινώσεις της Τ.Ε. από το 1982 έως το 1993.

**Μ.Δ.
ΑΘΗΝΑ**

Η μετοχοποίηση του Ο.Τ.Ε.

Στην τελική ευθεία φτάνει το πρώτο στάδιο της ιδιωτικοποίησης του Ο.Τ.Ε. Ήδη ψηφίστηκε το νομοσχέδιο για την εισαγωγή μικρού ποσοστού μετοχών -κάτω από 10%- στο χρηματιστήριο. Η προπαρασκευαστική διαδικασία οδεύει προς το τέλος της και το ενδιαφέρον των πρώτων επενδυτών έχει εκδηλωθεί.

Η κυβέρνηση Σημίτη, με τη λύση της μερικής μετοχοποίησης και της διατήρησης του management από το κράτος, επιδιώκει να διατηρήσει ισορροπίες ανάμεσα στις απαιτήσεις των κολοσσικών πολυεθνικών και των ελλήνων μεγαλοεργολάβων. Επιπλέον επιθυμεί να προσπεράσει τις αντιδράσεις των εργαζομένων του οργανισμού.

Οι ιδιωτικοποιήσεις

Η επέλαση του νεοφιλελευθερισμού δε θα μπορούσε παρά να αγγίξει και τον χώρο των τηλεπικοινωνιών. Η οικονομική ολιγαρχία και η πολιτική εξουσία δεν θεωρούν πλέον το κράτος σαν στρατηγικό μοχλό ανάπτυξης. Το ιδιωτικό κεφάλαιο υπερτερεί σε σύγκριση με το κρατικό γιατί είναι πιο ευέλικτο, πιο αποτελεσματικό και γιατί λαμβάνει τις αποφάσεις με γνώμονα την οικονομική σκοπιμότητα και όχι πολιτικά κομματικά συμφέροντα. Σαν αποτέλεσμα, μεγάλες επιχειρήσεις του δημόσιου τομέα ξεπουλιούνται στον ιδιωτικό. Οι λεωφόροι των πληροφοριών, οι οπτικές ίνες, οι δορυφόροι, η αμφίδρομη τηλεόραση, τα διάφορα δίκτυα πληροφορικής, ανοίγουν τεράστιες νέες προοπτικές στην αγορά των τηλεπικοινωνιών. Δεν θα ήταν υπερβολικό να υποστηρίξουμε ότι οι τηλεπικοινωνίες είναι η ταχύτερα αναπτυσσόμενη αγορά της εποχής μας. Ας μην ξεχνάμε ότι σε λίγα χρόνια οι εμπορικές συναλλαγές, η διασκέδαση και η πληροφόρηση θα πραγματώνονται μέσα από τα πληροφοριακά δίκτυα. Αυτός είναι και ο λόγος που οι πολυεθνικές πιέζουν ασφυκτικά τις εθνικές κυβερνήσεις να προχωρήσουν σε ιδιωτικοποιήσεις των τηλεπικοινωνιακών οργανισμών.

Η ελληνική ιδιαιτερότητα

Στην Ελλάδα, η ιδιωτικοποίηση του Ο.Τ.Ε. έχει καθυστερήσει σε σύγκριση με τις άλλες δυτικές χώρες. Η ύπαρξη της Intracom -ιδιοκτησίας Κόκκαλη- αποτέλεσε τροχοπέδη σε αυτή την διαδικασία. Η Intracom είναι μια τεράστια επιχείρηση που αναπτύχθηκε χάρη στις προμήθειες του Ο.Τ.Ε. Προμήθειες που κέρδισε όχι εξαιτίας της τεχνολογικής της υπεροχής, αλλά ενός ποταμού

από μίζες (σκάνδαλο ψηφιακών παροχών κλπ). Έτσι, όταν ο Μητσοτάκης ανακοίνωνε στον Κόκκαλη ότι την προμήθεια των ψηφιακών κέντρων θα την ανέθετε στον στρατηγικό επενδυτή που θα αγόραζε τον Ο.Τ.Ε., ο "λαοφίλης" επιχειρηματίας απλώς έριξε την κυβέρνηση μέσω του Σιαμαρά. Σήμερα, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, κινείται ανάμεσα σε δύο αντικρουόμενες παραμέτρους. Από τη μια πρέπει να ιδιωτικοποιήσει τον Ο.Τ.Ε. για να ικανοποιήσει τις πολυεθνικές και από την άλλη πρέπει να εξασφαλίσει τον Κόκκαλη. Γι' αυτό έδωσε την δουλειά στην Intracom και προωθεί τη μετοχοποίηση με αργούς ρυθμούς, χωρίς να δίνει το management.

Οι εργαζόμενοι

Οι εργαζόμενοι του Ο.Τ.Ε. ήδη εξέφρασαν την αντίθεσή τους στα κυβερνητικά σχέδια πραγματοποιώντας τετραήμερη απεργία, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι το ιδιωτικό management -που αργά ή γρήγορα θα έρθει- θα τους φέρει σε πολύ δύσκολη θέση γιατί: α) Θα μειωθεί το προσωπικό, β) Θα περικοπούν τα κεκτημένα (ασφαλιστικό, παροχές, άδειες κλπ), γ) Θα αυξηθεί η παραγωγικότητα (περισσότερη δουλειά, χαμηλότεροι μισθοί). Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση η γραφειοκρατική ηγεσία των συνδικαλιστών του Ο.Τ.Ε. ακολουθεί την πεπατημένη της Αριστράς. Από τη μια μεριά προσπαθεί να φανεί ρεαλιστική και από την άλλη παίζει το χαρτί αντιδραστικών ιδεολογημάτων ως αντίπαλο δέος στο νεοφιλελευθερισμό. Από τη μια λέει ότι ο κρατικός Ο.Τ.Ε. μπορεί να είναι ανταγωνιστικός στην ελεύθερη αγορά -κάτι βέβαια που δεν έχει γίνει ποτέ- και από την άλλη προτάσσει το ρόλο του οργανισμού στην στρατιωτική άμυνα της χώρας. Ο εθνικισμός ως απάντηση στον νεοφιλελευθερισμό.

Σαν αναρχικοί οφείλουμε να σταθούμε αλληλέγγυοι στον αγώνα των εργαζομένων καταγγέλλοντας ταυτόχρονα τις ρητορείες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Στεκόμαστε αντίθετοι στην ιδιωτικοποίηση γιατί αρνούμαστε την λογική της οικονομικής ανάπτυξης και αποτελεσματικότητας, ξένης προς τα συμφέροντα των εργαζομένων και της κοινωνίας.

Δεν μπαίνουμε στο δилημμα να διαλέξουμε κρατικό ή ιδιωτικό Ο.Τ.Ε. αλλά στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των εργαζομένων έστω και για κεκτημένα δικαιώματα που σήμερα απειλούνται σοβαρά από την επέλαση του νεοφιλελευθερισμού

Γ.Α.

Για τη δίκη των ραδιοφώνων

Αναβλήθηκε τελικά η εκδίκαση της υπόθεσης που εκκρεμούσε από την εισβολή των ΜΑΤ στο Ράδιο Κιβωτός. Η νέα ημερομηνία που έχει οριστεί για τους 12 δωκόμενους-μέλη και συμπαραστάτες- είναι για τις 7 Φλεβάρη του 1997. Παρόλη την αναμενόμενη αναβολή της δίκης (είχε οριστεί στο νούμερο 37) είχαν συγκεντρωθεί δεκάδες συμπαράστατες στους δωκόμενους έξω από τα δικαστήρια της Θεσσαλονίκης.

Ενώ στο κάλεσμα για συγκέντρωση και πορεία που έγινε την προηγούμενη μέρα 11/3, ανταποκρίθηκαν και συμμετείχαν 250 άτομα, τα οποία διαδήλωσαν στο κέντρο της πόλης, δηλώνοντας την αλληλεγγύη τους στους 12 δωκόμενους και στους δύο ραδιοφωνικούς σταθμούς Ράδιο Ουτοπία και Ράδιο Κιβωτός.

Στην Ευρώπη της φτώχειας

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ρώπη ζουν σε άθλιες κατοικίες που δεν ικανοποιούν ούτε τις στοιχειώδεις απαιτήσεις υγιεινής. Όλα αυτά τη στιγμή που η ανεργία αυξάνεται κατακόρυφα και ιδιαίτερα ανάμεσα στους νέους. Τα διάφορα στατιστικά τεχνάσματα και το καθεστώς προσωρινότητας στις εργασιακές σχέσεις κατεβάζουν τους δείκτες και παρουσιάζουν αλλοιωμένη την πραγματικότητα. Στην Ελλάδα, την Πορτογαλία και την Ισπανία, οι "προσωρινές" εργασίες αποτελούν το 15 με 30% της συνολικής απασχόλησης. Στην Ισπανία μάλιστα, τα τελευταία χρόνια, η ανεργία είναι καρφωμένη σε ποσοστό πάνω από 20%, με ανοδικές τάσεις. Πάντως ούτε η ελαστικοποίηση στην αγορά εργασίας, ούτε οι μονεταριστικές οικονομικές πολιτικές, ούτε τα περίφημα προγράμματα επαναστασιοποίησης και δημιουργίας νέων θέσεων πρόκειται να επιλύσουν το πρόβλημα της ανεργίας. Τα αφεντικά μας λένε ότι η ανεργία είναι ένα σύνθετο πρόβλημα, ότι ο μόνος τρόπος για να αποδώσουν οι προσπάθειες των κυβερνήσεων για την καταπολέμησή της είναι να είμαστε καλά παιδιά και να κάνουμε ότι μας λένε: να δουλεύουμε σε χειρότερες συνθήκες και με χαμηλότερες αμοιβές. Η πραγματικότητα όμως είναι πως η ανεργία αποτελεί μια σταθερή παράμετρο, ένα αναπόσπαστο συστατικό της νεοφιλελεύθερης οικονομίας, της οποίας αποτελεί ουσιαστικά στήριγμα.

Όσα έχουμε πει μέχρι τώρα είναι λόγια που προσπαθούν να ψευτοπεριγράψουν μια κατάσταση απερίγραπτη, είναι ποσοστά ή άψυχοι αριθμοί που ποτέ δεν θα μπορέσουν να μεταδώσουν την κατάσταση που βιώνει ένας μετανάστης, ένας χρεωμένος κτηνοτρόφος, ένας απολυμένος από τις προβληματικές... Και αν διπλά στους καταδικασμένους σε αποκλεισμό από αυτή την κοινωνία σταθούν όλοι όσοι, ο καθένας με το δικό του τρόπο, βιώνουν την εξαθλίωση, όσοι ασφυκτούν από τη φτώχεια των ρόλων και του φανταχτερού τίπου, από τη μιζέρια των μεγαλουπόλεων αλλά και της υπαίθρου, όσοι θα πρέπει να αισθάνονται τυχεροί γιατί δεν βιώνουν την οικονομική φτώχεια αλλά μόνο την ηθική πτώχευση, την ανεργία του πνεύματος και την απώλεια του συναισθήματος, τότε ο πιο εύσχημος τρόπος για να περιγράψουμε την Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι άλλος από το "η Ευρώπη της φτώχειας μέσα στον κόσμο της αθλιότητας".

Έχει ανοιχτεί λογαριασμός για την οικονομική ενίσχυση του φυλακισμένου Θ. Τριανταφύλλη. Ο αριθμός είναι: 0340101267025, στην Αγροτική Τρόπεζα.

Υπενθυμίζουμε ότι ο Τριανταφύλλης καταδικάστηκε πρόσφατα σε 6 χρόνια φυλάκιση για την κατάληψη του Πολυτεχνείου '90, ενώ η οικονομική του κατάσταση είναι άσχημη.

ΤΟ ΝΥΧΤΟΚΑΜΑΤΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ...

Μήπως σας έχουν ξεγελάσει;

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΔΟΥΛΕΙΑ σε bars-clubs. Εύκολο χρήμα, πολύ χρήμα. Τσάμπα ποτά για σένα και τους φίλους σου αν είσαι τυχερή. Κέφι και χορός. Δύναμη, μουσική, σφηνάκια με τους πελάτες, πουρμπουάρ αν είσαι καλή στη δουλειά σου. Γνωριμίες, δημόσιες σχέσεις. Δεν είσαι σαν όλους τους άλλους. Είσαι η "πρωταγωνίστρια της νύχτας".

Δεν πειράζει αν χάνεις όλη σου τη μέρα αφού θα κοιμάσαι μέχρι το απόγευμα, πτώμα από το ξενύχτι. Ζεις μέσα στη νύχτα, άρα είσαι high.

Δεν πειράζει αν ξενυχτάς για 5-10 χιλιάρικα, σκέψου ότι άλλοι δουλεύουν σε εργοστάσιο για να τη βγάλουν. Ενώ εσύ ταυτόχρονα με τη δουλειά σου "διασκεδάσεις" (ή έτσι πιστεύεις ότι κάνεις). Που αλλού άλλωστε θα μπορούσες να πληρώσεις για την "βραδυνη σου διασκέδαση";

Μη σ' ενοχλεί που γίνεσαι αντικείμενο εκμετάλλευσης, μη σ' ενοχλεί

που στην πέφτει ο κάθε μαλάκας, γιατί άμα τον βρεις υπάρχει ο φόβος της απόλυσης.

Ούτε να σ' ενοχλεί ότι ο ρόλος σου εκεί, δεν είναι να σεβρίσεις ποτά, αλλά να πιασάρεις εμφάνιση, να δημιουργείς κέφι και ξεφάντωμα με αστραφτερά χαμόγελα και έξαλλα κουνήματα, να δημιουργείς ψευδοισθήσεις και φαντασιώσεις. Μη νοιάζεσαι όμως για όλα αυτά, πίνεις τσάμπα ποτά, τινώνεται και η αυτοπεποίθησή σου έλπιε.

Ούτε να σ' ενοχλεί που είσαι πάντα μ' εκείνο το καρφίτωμένο χαμόγελο στα χείλη, με την αναγκαστική μόνιμη διάθεση "χαβαλέ και κεφού". Κούνα με στύλ το σέικερ και βάλε σφηνάκια στην άθλια παρέα απέναντί σου που σου κάνει παιχνίδι.

Να είσαι κοινωνική, ευγενική και δεκτική, οι σχέσεις σου να είναι σχέσεις οικειότητας κι όχι σχέσεις ανεκτικότητας.

Ενδέχεται βέβαια να συμβαίνει οκ ολίγες φορές, να σου την πέ-

φτει και το ίδιο το αφεντικό σου, αφού υπάρχει η αντίληψη ότι για να κάνεις αυτή τη δουλειά δεν είσαι και από τις "δύσκολες". Η άρνηση σου σημαίνει πιθανή απόλυση.

Αν δεν είναι του γούστου σου, δεν αντιμετωπίζεις τέτοιου είδους προβλήματα. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ξεμπερδεψες, αφού υπάρχει η περίπτωση να αρέσεις σε κάποιον φίλο του ή πελάτη. Οπότε και σου επιβάλλεται να είσαι λίγο παραπάνω πρόθυμη και εκδηλωτική από το κανονικό... Μην τσαντίζεσαι, μπορεί έτσι να πάρεις μεγαλύτερο πουρμπουάρ. Μήπως όμως έτσι έχεις ξεπεράσει τα όρια της προσωπικής σου ηθικής;

Όπως και να 'χει πάντως εσύ δεν είσαι ανώνυμη στο πλήθος. Είσαι η μπαρτζομένη του τάδε μαγαζιού. Σε ξέρουν όλοι με τ' όνομα σου. Πηγαίνεις σ' άλλα μαγαζιά και πίνεις κι εκεί τζάμπα αφού έχεις αποκτήσεις διασυνδέσεις. Public Relationships, το λένε στη γλώσσα σου. Κάποιες φορές μπορεί να εκνευρίζεσαι όταν

διαπιστώνεις ότι έχεις δημιουργήσει ένα κάρο επιφανειακές σχέσεις με ανθρώπους του "συναφιού" και σου λείπει η αληθινή επαφή και επικοινωνία. Άλλες φορές τρελαίνεσαι βλέποντας των εαυτό σου να φθείρεται σωματικά και ψυχικά.

Αυτό δεν σ' εμποδίζει όμως να ταυτίζεσαι με το μαγαζί στο οποίο δουλεύεις. Να εξαντλείς όλες σου τις δυνάμεις για την επιτυχία του και να στενοχωριέσαι όταν δεν έχει δουλειά. Οι εκφράσεις του τύπου "το μαγαζί μας" ή "σήμερα βγάλαμε πολλά φράγκα" (η χρήση δηλαδή του πρώτου πληθυντικού προσώπου) είναι πολύ συνηθισμένες. Όπως συνηθισμένο είναι να θεωρείς το αφεντικό σου φίλο και να βγαίνεις μαζί για μπύρες, κλείνοντας τα μάτια στο γεγονός ότι αυτός ανήκει στην τάξη του εκμεταλλευτή ενώ εσύ στην τάξη του εκμεταλλευόμενου. Κλείνοντας τα μάτια στο γεγονός ότι αυτός προσπαθεί να σε ξεζουμίσει όσο περισσότερο γίνεται, να σε πληρώσει όσο το δυνατό λιγότερα για να κερδίσει όσο το δυνατό περισσότερα.

Παρόλα αυτά, μόλις το αφεντικό δει ότι το εμπόρευμα του δεν πουλάει άλλο, φροντίζει να το ανανεώσει. Το κόστος για σένα μεγάλο, για εκείνον μηδαμινό. Ως γνωστόν σ'

αυτές τις δουλειές δεν σου κολλάνε ένσημα, δεν σου πληρώνουν νυχτερινά, αργίες, υπερωρίες, δώρα, άδειες, δεν παίρνεις αποζημίωση σε περίπτωση απόλυσης. Και τότε διαπιστώνεις ότι μάλλον δεν επρόκειτο ούτε για εύκολο, ούτε για μπόλικο χρήμα. Κι ενώ ως χθες το μεροκάματο φαινόταν να 'ναι υψηλό, τουλάχιστον σε σχέση με άλλες δουλειές, αποδεικνύεται ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει, αφού αν υπολογίσεις όλα αυτά τα κλειμμένα μάλλον τόσο τελικά παίρνεις λιγότερα κι απ' το βασικό.

Μ' όλα αυτά τα χρήματα και το χρόνο που κλέβουν τ' αφεντικά από μας, επεκτείνουν τις επιχειρήσεις τους, φουσκώνουν τα πορτοφόλια τους, πληθαίνουν τις βίλες και τ' αμάξια τους. Καταξιώνονται, βολεύονται, ευημερούν από το δικό μας απλήρωτο μόχθο, ληστεύουν καθημερινά την ίδια μας τη ζωή. Ως τότε θα τους ξεπουλάμε την αξιοπρέπεια μας, ως τότε θα γινόμαστε εμπόρευμα είδη στα Super Market της διασκέδασης;

Ενάντια στην εκμετάλλευση από τον κάθε αφέντη, που στοχεύει στην πλήρη υποδούλωση μας, προτάσσουμε τον αγώνα για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια, τον αγώνα για την ίδια τη ζωή.

N.A.

ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ: ΦΕΡΤΕ ΠΙΣΩ ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ!

"Γιατί μας πήρανε τα λεφτά μας από τα Ταμεία μας. Τα κλέψανε και τα κάνανε βίλες και κότρες. Ζητάμε να επιστραφούν τα κλεμμένα στα Ταμεία μας"

Χιλιάδες εργαζόμενοι κατέβηκαν στους δρόμους της Αθήνας την περασμένη Τρίτη για να διαμαρτυρηθούν για τις συντάξεις πείνας που τους επιβάλλει η οικονομική πολιτική λιτότητας. Η πορεία των συνταξιούχων ξεκίνησε από την Πλατεία Κάνιγγος και παράλη τη συνεχή βροχή, κατευθύνθηκε προς το Μέγαρο Μαξίμου. Στο ύψος της Βασ. Σοφίας, η κεφαλή της πορείας βρέθηκε αντιμέτωπη με ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, οι οποίες και παρεμπόδισαν τους διαδηλωτές να πλησιάσουν στο Μέγαρο Μαξίμου. Ο πρωθυπουργός Σημίτης δέχτηκε τους εκπροσώπους των Συνταξιούχων μόνο και μόνο για να τους επαναλάβει το γνωστό παραμύθι περί συγκρότησης επιτροπής που θα εξετάσει αν, που και ποια προβλήματα υπάρχουν στις συντάξεις, για να προτείνει, εκείνη στη συνέχεια, αν κρίνει σωστό, τη λήψη μέτρων.

Έτσι, για μια ακόμη φορά, οι συνταξιούχοι γνώρισαν την αδιαλλαξία και αδιαφορία της κυβέρνησης για τα άμεσα προβλήματα τους, την ίδια στιγμή που τόσο αυτή όσο και το κόμμα της "Αξιωματικής Αντιπολίτευσης" σπεύδουν να τονίσουν τη σημασία που έχει η διεύθυνση των Ελλήνων μεγαλοεπιχειρηματιών με τις επενδύσεις τους σε όλη Βαλκανική χερσόνησο.

Οι κυριότερες διεκδικήσεις που προβλήθηκαν και στη τελευταία συγκέντρωση των συνταξιούχων, - η οποία και έγινε έναν ακριβώς χρόνο μετά από τη βάρβαρη επίθεση των ΜΑΤ εναντίον τους έξω απ' το Μέγαρο Μαξίμου, ήταν -όπως οι ίδιοι τονίζουν- η καθιέρωση σύνταξης ίσης με τα 20 μεροκάματα ενός ανειδίκευτου εργάτη, η καθιέρωση σύνταξης στο 80% των εκάστοτε αποδοχών των ενεργείων, η κατάργηση των τριών αντισφαλιστικών νόμων, που ψηφίστηκαν από την κυβέρνηση της ΝΔ, και φτηνά και καλά φάρμακα χωρίς περιορισμούς.

Σε Δελτίο Τύπου που εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα (ΣΕΑ) συνταξιούχων οργανώσεων Ελλάδας αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα εξής:

"Η ΣΕΑ εκτιμά... ότι ο διάλογος αποτελεί στρατηγικό ε-

λιγμό της Κυβέρνησης. Δεν αρνούμαστε γενικά και αόριστα το διάλογο. Τι όμως υπάρχει εδώ για συζήτηση; Οι θέσεις μας είναι σαφείς και έχουν κατατεθεί στους αρμόδιους υπουργούς. Η Κυβέρνηση αρνείται να ανοίξει τα δικά της χαρτιά. Αυτή η κυβέρνηση είχε υποσχεθεί την κατάργηση των αντισφαλιστικών νόμων που ψήφισε η ΝΔ. Τότε βέβαια ήταν παραμονές εκλογών. Για να κουβεντιάσουμε λοιπόν, ας δείξει πρώτα η κυβέρνηση με την κατάργηση των τριών αντισφαλιστικών νόμων, ότι σέβεται τον λόγο της.

Η ΣΕΑ καλεί την ηγεσία της ΓΣΕΕ να προσέξει την νέα φάρσα κοινωνικού διαλόγου που πάει να μας στήσει η κυβέρνηση. Όχι μόνο γιατί αποτελεί ελιγμό αποπροσανατολισμού αλλά και γιατί κανείς δεν δικαιούται να εμφανίζεται ως εκπρόσωπος του κινήματος των συνταξιούχων, όταν δεν έχει την εξουσιοδότηση του ίδιου.

Σε περίπτωση που η ηγεσία της ΓΣΕΕ αγνοήσει αυτό το κάλεσμα της ΣΕΑ, θα αναλάβει έναντι του κινήματος των συνταξιούχων, την ευθύνη του να έχει παίξει το ρόλο του πυροσβέστη.

Η ΣΕΑ δηλώνει ότι δεν πρόκειται να γίνει το όργανο κάποιων πολιτικών συμφερόντων. Ούτε σκοπεύει να μετατραπεί σε περιοδεύοντα θίασο που θα κάνει "εθνοτυπικές" πορείες και συζητήσεις με υπουργούς χωρίς κανένα αντίκρουσμα. Οι συνταξιούχοι θα σκληρύνουν τον αγώνα τους με μόνο κριτήριο τα ταξικά τους συμφέροντα και θα αναβαθμίσουν τα μέσα πάλης τους μέχρι τη δικαίωση των αιτημάτων τους. Σε αυτούς τους αγώνες θα κριθούν οι πραγματικοί υποστηρικτές μας, οι εχθροί και οι αληθινοί φίλοι μας."

ΟΤΑΝ Η ΔΙΚΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΟΜΟΣ,
Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ
ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΟΪΔΙΑ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
Για έναν πολιτικό χώρο που διατείνεται πως το όπλο μιας κοινωνίας είναι η αλληλεγγύη μεταξύ των κυριαρχούμενων της, ο δίκαιος αγώνας των συνταξιούχων δεν μπορεί παρά να αποτελέσει για εκείνον ένα σημείο αναφοράς για ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ.

Κ.Φ.

Για τη Μεταμόρφωση μιας κοινωνίας

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

μάλιστα χωρίς φαντασία- πρέπει να κατηγορηθεί το κοινοτικό συμβούλιο της Μεταμόρφωσης.

Τελικά, ο ρατσισμός της Μεταμόρφωσης δεν ήταν τίποτα άλλο από ένα ακόμη επεισόδιο στο συνολικό παιχνίδι που παίζεται πάνω στην πλάτη των μεταναστών από τη Ρωσία. Απόλυτα ενταγμένοι στον κυρίαρχο λόγο, ουσιαστικά συνεπής με την κυρίαρχη πρακτική, καθολικά ταιριαστός με το κλίμα της εποχής μας, ο μικρός ρατσισμός του χωριού δεν αποτελεί παλιό ήταν τελικά το πρωτοφανές έγκλημα του κοινωνικού συμβουλίου; Ότι θέλησαν να τους εκδιώξουν στη Θράκη; Μα από τις αρχές της δεκαετίας του '90 τα Μ.Μ.Ε. βομβαρδίζουν συνέχεια με αναλύσεις για την αναγκαιότητα να συγκεντρωθούν οι ρωσοπόντιοι στη Θράκη. Και τελικά στοιβάχτηκαν κατά εκατοντάδες σε στρατιωτικά τολ ή σε άθλια λυόμενα στη μέση του πουθενά με τον πομπώδη τίτλο "κέντρα επαναπατρισμού", χωρίς δουλειά και με ένα πενιχρό βοήθημα. Άθελά τους έγιναν πιόνι στα χέρια της εξουσίας για τον "επαναποικισμό της Θράκης από έλληνες ώστε να αντιμε-

τωπιστεί η υπεργεννητικότητα της μειονότητας". Οι γεωπολιτικοί σχεδιασμοί, οι εθνικιστικές αναλύσεις και τα σχέδια για "ποντιακές πόλεις" στην περιοχή, με άξονα τη χρήση του ρωσοποντιακού στοιχείου, έδωσαν την ευκαιρία για να χυθούν ποταμοί από μελάνι στις σελίδες των εφημερίδων. Το μόνο που έκανε εκείνο το άμοιρο το κοινοτικό συμβούλιο ήταν ότι έδωσε στις μεγαλοστομίες της εξουσίας και των Μ.Μ.Ε. την πραγματική επικεφαλίδα: απέλαση στη Θράκη.

ρά αντανάκλαση του συνολικού ρατσισμού που διαπερνά και στο δομικό και στο καθημερινό επίπεδο την κοινωνική συγκρότηση. Οι ρωσοπόντιοι έτσι κι αλλιώς διέπραξαν ένα έγκλημα: είναι μετανάστες, πρόσφυγες από την εξεθλίωση στη Ρωσία ή τον πόλεμο στη Γεωργία και το Αζερμπαϊτζάν. Χρησιμοποιούν μόνο ως αναλώσιμο υλικό για τα αφεντικά ή σαν το αντικείμενο του αναθέματος της κοινωνίας, οριστικά καταδικασμένοι απλά και μόνο γιατί αναζητήσαν μια καλύτερη ζωή. Καμιά μεταμόρφωση δεν πρόκειται να συμβεί στην κοινωνική τους υπόσταση, όσο κι αν επικαλούνται την εθνική καταγωγή τους. Γιατί μετανάστες δεν σημαίνει παρά κοινωνικά αποκλεισμένοι...

Μ.Κ.

★ Απόψε, το ΑΛΦΑ διοργανώνει ρεμπέτικη βραδιά για τα γεννέθλια του ενός χρόνου (βλ. σελίδα 4).

★ Την ίδια μέρα, οι Αναρχικοί - Αντεξουσιαστές της ΑΣΟΕΕ διοργανώνουν πάρτυ στο γνωστό χώρο του εστιατορίου για την ενίσχυση του Αυτόνομου Στεκιού της σχολής.

★ Αύριο, Κυριακή 17.3, στις 4 μ.μ., θα γίνει συναυλία αλληλεγγύης στους Ταγγάνους ενάντια στο ρατσισμό και την καταστολή. Η συναυλία θα γίνει Σταδίου & Αττικής (150 μ. από το τέρμα των Λεωφορείων). Η αφηρητή των Λεωφορείων για τα Άνω Λιόσια βρίσκεται στην πλατεία Βάθης.

★ Τη Δευτέρα, στις 8 μ.μ., στη Villa Amalias (Αχαρνών και Χεύδεν) κατάληψη της Αχαρνών θα γίνει συνέλευση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στο Θόδωρο Τριανταφύλλη. Ο αριθμός του λογαριασμού για την οικονομική του ενίσχυση είναι ο 0340101267025 της Αγροτικής.

★ Την Τρίτη 19.3, στις 8.30 μ.μ., στα γραφεία του Δικτύου για τα Πολιτικά και τα Κοινωνικά Δικαιώματα (Βαλτετσίου 35) θα γίνει συζήτηση στα πλαίσια της διεύρυνσης της Αντιπολεμικής Καμπάνιας που ξεκίνησε, σε πρώτη φάση, με συλλογή υπογραφών -πολιτών και οργανώσεων- σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο της κοινής αντιπολεμικής διακήρυξης (που δημοσιεύτηκε και στο προηγούμενο φύλλο του ΑΛΦΑ).

★ Την Τετάρτη 20.3 η Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή Θεσσαλονίκης πραγματοποιεί συνέλευση στο στέκι της παλιάς Φιλοσοφικής, στις 6 μ.μ. Στη συνέλευση θα συζητηθούν οι άξονες για τα εθνικά και είναι ανοιχτή σε όποιον/α θέλει να συμμετέχει.

Το παρακάτω κείμενο έχει γραφεί πριν από 4 χρόνια από τούρκο σύντροφο και προοριζόταν για δημοσίευση στο περιοδικό "Χωρίς Σύνορα". Το δημοσιεύουμε σήμερα γιατί εξακολουθεί να είναι επίκαιρο μετά τις τελευταίες εξελίξεις στην Τουρκία.

Δεν μου αρέσει ιδιαίτερα να γράφω επίκαιρα άρθρα. Αν αρχίσεις όμως να ασχολείσαι με την πολιτική τα άρθρα γίνονται απαραίτητα. Στις διαπιστώσεις του κειμένου δεν υπάρχει τίποτα το πρωτότυπο ή καινούριο. Όπως είναι γνωστό, το κράτος μας δεν είναι τόσο δίκαιο. Χάνει την άκρη του κουβαριού. Ενώ πιάνει τη μια άκρη ξεχνάει την άλλη (δε μπορεί και να περπατάει και να μασάει μαστίχα ταυτόχρονα). Αυτή μονοδιάστατη θεώρηση βλάπτει και εμάς, πολλές φορές όμως βλάπτει και το ίδιο. Είναι κάτι που πηγάζει από τη μη απόλυτη εδραίωση της κυριαρχίας του, από τη στενότητα των απόψεών του και από το ότι δεν έχει το ίδιο κατανοητό επαρκώς τη δικιά του ιδεολογία. Ο κρατικός μηχανισμός δεν είναι πάντα έτοιμος να παρέμβει. Με την πίεση όμως των γεγονότων, η ικανότητα κατανόησης της ύπαρξης του όσο και να μεγαλώνει. Γι' αυτό το λόγο τις ζημιές των καθυστέρημένων κατανοήσεων, μπορεί σε σχέση με το παρελθόν να τις επιλύει μ' ένα πιο έξυπνο, πιο επιδέξιο τρόπο.

Στα πρώτα χρόνια της Δημοκρατίας, μέχρι τη δεκαετία του εβδoμήντα, το κράτος ασχολήθηκε για ένα μακρύ χρονικό διάστημα με τις ισλαμικές εξεγέρσεις. Οι ιδέες που εισήγαγε ο Κεμάλ που ίδρυσε τη Δημοκρατία, ακούγονταν ξένες στην κοινότητα των μουσουλμάνων. Γι' αυτό το λόγο, η κεμαλική ιδεολογία ήταν για τους μουσουλμάνους η βίση κυριαρχία των ιδεών του Κεμάλ. Διότι, από μια τόσο μεγάλη "θρησκευτική κοινότητα" δεν μπορούσε να πηγάζει μονομιάς ένα "έθνος". Η "θρησκευτική κοινότη-

τα" κάθε τόσο αντιστεκόταν και εξεγειρόταν για να μη μετατραπεί σε έθνος. Το ιδεολογικό κενό της δημοκρατίας, το γέμιζε ο στρατός και κατέπνιγε τις εξεγέρσεις.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στην ιδεολογία του κράτους και την πίστη της "θρησκευτικής κοινότητας" δεν εξαλείφθηκε ποτέ ολοκληρωτικά. Φαίνεται πως στη θρησκευτική κοινότητα που μετατράπηκε με τη βία σε έθνος έμεινε κάπου κρυμμένο ένα καταπιεσμένο μίσος, μια αίσθηση εκδίκησης. Αλλά, εν τω μεταξύ οι ιδέες που εισήγαγε ο Κεμάλ, επειδή δεν υπήρχε κάτι καλύτερο κατάφεραν να γίνουν η κυρίαρχη ιδεολογία του κράτους. Η φιλελεύθερη ιδεολογία που όφειλε να στηρίξει τον Κεμαλισμό για να παίξει καθοριστικό ρόλο, δεν μπόρεσε να εγκατασταθεί στο κέντρο του κράτους ολοκληρωτικά επειδή αφ' ενός οι όροι ανάπτυξης της φιλελεύθερης ιδεολογίας ήταν βραδείς στο ιστορικό προτσές αυτής της χώρας, και αφ' ετέρου η φιλελεύθερη ιδεολογία αναπτύχθηκε με την προώθηση των κεμαλικών. Γι' αυτό τον λόγο, ενώ σ' αυτή τη χώρα γίνονται συζητήσεις για μια νέα δημοκρατία και γίνεται προσπάθεια να πείσουν τα ταμπού σε σχέση με το Μουσταφά Κεμάλ, από την άλλη μετά το θάνατο του κεμαλικού συγγραφέα Ουγούρ Μουμπτού, ο Κεμαλισμός που λεγόταν ότι έχει πεθάνει βρυσκοακιάζει. Ο στρατός, η πολιτική εξουσία και το έθνος πάνε χέρι με χέρι. Οι παραδοσιακές εχθρές βγαίνουν στην επιφάνεια. Η θεία ιστορία λέγοντας "αυτό δεν έγινε, ξανά απ' την αρχή", γυρίζει τον τροχό για μια ακόμα φορά.

Στην ιστορία της Δημοκρατίας φυτρώνουν δυο μεγάλα αγκάθια εξαιτίας των Κεμαλικών οποίων τον πόνο αισθάνονται συχνά και αυτοί που τα βαστάνε, εκτός βέβαια απ' αυτούς που μόνιμα τα υφίστανται. Από τη μια το αγκάθι του εθνικισμού που έχει στρέψει ενάντια τα παιδιά των μουσουλμάνων αυτής της χώρας και το άλλο αγκάθι που έχουν φορέσει ταχυδακτυλουργικά στους Κούρδους. Συνεπώς, ούτε το κράτος έδωσε την άδεια στους μουσουλμάνους και στους Κούρδους να αυτοπροσδιοριστούν, ούτε και αυτοί είδαν αυτό το κράτος σα δικό τους.

Αν και άλλαξαν οι οικονομικές συνθήκες, η κατάλληλη για αυτές ιδεολογική μεταλλαγή άργησε. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι δεν υπήρξε καμιά αλλαγή, αλλά μάλ-

λον ότι εξαπτίας της δημιουργήθηκαν οι όροι για αναβίωση χρόνιων συγκρούσεων. Όλα αυτά τα χρόνια δημιουργήθηκαν πολλοί επιτυχημένοι και πολλοί θρήσκοι επιχειρηματίες. Όμως αυτοί οι άνθρωποι μακριά από τις ιδεολογικές αναγκαιότητες της βάσης πάνω στην οποία προωθήθηκαν, κατάφεραν να μη γίνουν αστοί αλλά να παραμείνουν ισλαμιστές και να προσαρμόσουν τις οικονομικές και κοινωνικές τους σχέσεις στον Ισλαμισμό. Συνέχισαν με πείσμα να εχθρεύονται τη Δύση με την οποία εκαναν δουλειές και χρησιμοποίησαν τους μηχανισμούς της. Έτσι ενώ από την μια πλευρά βλέπουμε ότι στην Τουρκία το Ισλάμ καπιταλιστικοποιείται, από την άλλη βλέπουμε ότι σε ένα σημαντικό βαθμό ο καπιταλισμός ισλαμοποιείται.

Αλλά και στο Κουρδικό, υπάρχουν εξελίξεις που μπορούν να δημιουργήσουν παρόμοιους συνειρμούς και σε ωθούν να ερευνηθούν τις σχέσεις οικονομίας-ιδεολογίας. Ενώ κανείς περιμένει ότι οι Κούρδοι που μεταναστεύουν στις πόλεις θα αφομοιωθούν και θα ενταθούν στο πλαίσιο των οικονομικών σχέσεων μέσα στις οποίες βρέθηκαν, βλέπει ξαφνικά ότι μετά από ένα διάστημα, οι Κούρδοι που ζούν σ' αυτές τις τεράστιες μητροπόλεις έχουν φτιάξει τις δικές τους σχέσεις φυλών - μεγάλων οικογενειών. Στο φαινόμενο που ήδη αναφέραμε έχουν προσθέσει και αυτοί με γκροτέσκο τρόπο το δικό τους χρώμα. Κάποιες ουσιαστικές φεουδαρχικές-φιλετικές σχέσεις στην κουλτούρα της πόλης, άρχισαν να βάζουν σε μια εντελώς διαφορετική τροχιά ένα τμήμα της οικονομικής ζωής. Οι δύο δυνάμεις που αλλάζουν τις σχέσεις παραγωγής-ανταλλαγής στην Τουρκία και τις αναποδογυρίζουν είναι το Ισλάμ και ο Κουρδικός λαός.

Αυτές οι δυο δυνάμεις με μια οικονομική και ιδεολογική έννοια δεν είναι αντιπολιτευόμενες στην κυβέρνηση αλλά στο Κράτος (στο κράτος της Τουρκικής δημοκρατίας). Οι σοσιαλιστές (Σημ: εννοεί κυρίως την Ακρά Αριστερά) αν και είναι αντιπολιτευόμενοι στο Κράτος, ήταν εξ' αρχής αρκετά μακριά από το να πραγματοποιήσουν μια ολοκληρωμένη, ισχυρή μετατροπή. Μόνο μεταξύ του '70 και '80, οι σοσιαλιστές με μία έννοια πέτυχαν κάποια ιδεολογική επιρροή αλλά επειδή δεν είχαν πραγματοποιήσει μια ανάλυση στον κοινωνικό και οικονομικό τομέα παρέμειναν αδύναμοι. Ο πιο σημαντικός λόγος της αποτυχίας τους ήταν ότι συνδέανε την αλλαγή των σχέσεων παραγωγής με την αλλαγή της εξουσίας. Παρ' όλα αυτά το Κράτος θεώρησε τους σοσιαλιστές πιο επικίνδυνους απ' ό,τι ήταν και η τιμωρία του ήταν βαριά. Σ' αυτό το διάστημα, οι μουσουλμάνοι κάτω από την προστασία του κράτους, αλλά αντιπολιτευόμενοι το κράτος σε κάθε τομέα του και σ' όλες τις πτυχές της καθημερινής ζωής προχωρούσαν με σιγούρα βήματα. Μέχρι που το Ρεφάχ (το ισλαμικό κόμμα της ευημερίας) έκανε την εκπλήξη στις τελευταίες εκλογές. Το ότι το Ρεφάχ αύξησε τις ψήφους του πάνω από το αναμενόμενο το έκανε να βγει έξω από την παραδοσιακή του βάση να μεταρρυθμίσει την ιδεολογία του και να διαταράξει ακόμα πιο σοβαρά τις σχέσεις του με το κράτος. Μετά από ένα διάστημα περίπου 20 χρόνων οι Μουσουλμάνοι άρχισαν να βλέπουν φώς. Η κηδεία του Μουμπτού, έδειξε τα πρώτα και πιο σημαντικά σημάδια της νέας πραγματικότητας. Η κηδεία μετατράπηκε σε μια πραγματική επίδειξη δύναμης του παραδοσιακού κράτους, με την παραδοσιακή στρατιωτική και πολιτική του βάση, ενάντια στους ριζοσπάστες Μουσουλμάνους. Στο συμβάν αυτό γίνεται αισθητή η παρουσία των κρατικών δυνάμεων καταστολής. Δεν θα είναι υπερβολή να υποθέσουμε ότι ριζοσπαστικές-τρομοκρατικές οργανώ-

σεις όπως η Χεζμπολάχ τις ξέρουν καλά. Οι δολοφονίες που διέλυον-κάνθηκαν μετά το συμβάν Μουμπτού και οι ισλαμικές οργανώσεις που εξαρθρώθηκαν κάνουν κάποιον να σκεφτεί θέλει δε θέλει ότι σ' αυτή την υπόθεση υπήρχε μία μεθόδευση. Η κυρίαρχη ιδεολογία που επικράτησε απέναντι στην αριστερά, είχε αρχίσει να χάνει σιγά-σιγά το γόνιμο της απέναντι στην Ισλαμική ιδεολογία. Η υπόθεση Μουμπτού βοήθησε και συνέβαλε στην αναδιοργάνωση της κυρίαρχης ιδεολογίας. Σε μια εποχή που οι σύγχρονοι Τούρκοι πολίτες που δεν δέχονταν τους θρησκευτικούς ηγέτες και είχαν αρχίσει σιγά-σιγά να απαλάσσονται απ' το φόβο, τους τον υπενθύμισε με λακωνικό τρόπο, δεικνόντάς τους το μπαμπούλα της Σαρία (του ισλαμικού ιερού νόμου) και το παράδειγμα του Ιράν.

Το Κόμμα της Ευημερίας (Ρεφάχ) με τις μεθόδους διαφήμισης που χρησιμοποίησε στις τελευταίες τοπικές εκλογές και με τη σύγχρονη του εμφάνιση κατάφερε να κερδίσει ένα τμήμα της φιλελεύθερης-λαϊκής βάσης των κομμάτων του κέντρου. Το Ρεφάχ τον τελευταίο καιρό, μπήκε σε μια περίοδο ανανέωσης με όλη τη σημασία της λέξης και τα κατάφερε αρκετά καλά. Σε όλα τα θέματα άρχισε να εκπέμπει σύγχρονα μηνύματα. Με σημαντικά ανοίγματα σημαντικών ιδεολόγων του Ρεφάχ, όπως του Ορχάν Ντιλμπακ που έλεγε "εμείς θέλουμε περισσότερη ελευθερία απ' όση προσφέρει η δημοκρατία", άρχισαν να προσπερνούν τις ανησυχίες των ψηφοφόρων που φοβόνταν την αυταρχικότητα της Σαρία. Δε δυσκολεύονταν να γίνουν η εναλλακτική λύση στο σύστημα προσφέροντας στους ανθρώπους της μεσαίας και της κατώτερης τάξης που βρίσκονταν σε οικονομική κρίση, μια βοήθεια μέσα στα πλαίσια αλληλεγγύης των σχέσεων που έχει η θρησκευτική τους κοινότητα και μια άνεση με το ιδεολογικό τους ανοίγμα. Ο ιδεολογικός βομβαρδισμός που έγινε κατά και μετά την κηδεία του Μουμπτού, κατάφερε να ανανεώσει τους φόβους κατά του συστήματος της Σαρία που δεν πρέπει να περιφρονούνται καθόλου. Το ότι επέδειξαν με φανερό τρόπο τη βοήθεια που παίρνουν απ' τις ισλαμικές οργανώσεις και το Ιράν (παρά τον κίνδυνο να χαλάσουν οι σχέσεις τους με το Ιράν) ήταν πολύ σημαντικό γιατί για ένα "λαϊκό μουσουλμάνο" της Τουρκίας, το Ιράν είναι ένα αρκούντως κακό παράδειγμα. Αυτοί οι άνθρωποι πηγαίνουν στο ναμάζι της Παρασκευής, νηστεύουν στο Ραμαζάνι και δεν πίνουν ποτό, αλλά δεν θέλουν να έχουν πρόσθετα καθήκοντα ακόμη και αν οι μουσουλμάνοι τους απαλλάξουν όπως προπαγανδίζουν από την οικονομική τους στενότητα. Τα κόμματα του Κέντρου, ενώ βρίσκονταν αντιμέτωπα με τον κίνδυνο να χάσουν αυτούς τους ψηφοφόρους προς το Ρεφάχ, δεν έχασαν την ευκαιρία να τους ξανακερδίσουν με την υπόθεση του Μουμπτού. Όμως τίποτα δεν έχει τελειώσει γιατί η άνοδος του Ισλάμ είναι δομική και αναπτύσσεται με το δίκτυο των στενών κοινωνικών σχέσεων. Η συνέχεια του ιδεολογικού βομβαρδισμού κατά του Ισλάμ που ξεκίνησε στη κηδεία του Μουμπτού θα συνεχιστεί και με άλλους τρόπους με σοβαρότητα και επιμονή. Αυτό ταυτόχρονα θα επιταχύνει την πορεία φασιστικοποίησης των ισλαμικών στοιχείων γιατί πολλές ισλαμικές τάσεις θα προτιμήσουν να προσεγγίσουν το κράτος παρά να έρθουν σε σύγκρουση μαζί του. Η προσπάθεια του κράτους να οδηγήσει το Ισλάμ μέσα στα δικά του κανάλια, φαίνεται ότι δε θα γίνει μέσα σε μια γραμμική ομαλή φιλελευθεροποίηση, αλλά με τον κλασσικό κεμαλικό τρόπο. Τα μηνύματα που δόθηκαν με αφορμή την υπόθεση Μουμπτού και η ιδεολογία που εξέφρασαν είναι ο κεμαλισμός που εμποδι-

ζει την έκφραση του ισλαμισμού. Το Ισλάμ παρόλο που έχει ενισχυθεί σημαντικά είναι ακόμη η τρίτη αντιπολιτευτική δύναμη που θα πολεμήσει το κράτος. Αυτό που το κράτος θέλει και προσπαθεί να διευθετήσει πρωταρχικά είναι το κουρδικό ζήτημα. Το κράτος θα αξήσει τις στρατιωτικές επιθέσεις ενάντια στο ΡΚΚ και στον κουρδικό λαό. Για το λόγο αυτό θα αυξήσει την πολιτική απομόνωσης, καταπίεσης και αφομοίωσης που ξεκίνησε στη Σμύρνη ενάντια στον αυξανόμενο κουρδικό πληθυσμό στη Δύση και θα δημιουργήσει προβλήματα στις οικονομικές σχέσεις αυτού του πληθυσμού.

Τα γεγονότα που άρχισαν στη Σμύρνη με την απαγόρευση των υπαίθριων πωλήσεων (μικροπωλητές) είναι περιεργό ότι συνεχίζονται και στις υπόλοιπες παραλιακές περιοχές γιατί σ' αυτές τις περιοχές ο κουρδικός πληθυσμός είναι και πιο λίγος και πιο αφομοιωμένος και ως εκ τούτου το πρόβλημα μπορεί να λυθεί ευκολότερα. Η σειρά της Κωνσταντινούπολης δεν θ' αργήσει να' ρθει. Είναι από σήμερα φανερό ότι εκεί οι επιχειρήσεις "εξυγίανσης" θα είναι και εκτεταμένες και μακρόπνοες. Διότι, στο κουρδικό ζήτημα η παραδοσιακή σοσιαλιστική αριστερά που αποκαλείται "δημοκρατικές δυνάμεις", ήδη υπόκειται σε μια πολιτική εξόντωσης με αυξανόμενους ρυθμούς.

Τη σοσιαλιστική αριστερά που έχει χάσει το ιδεολογικό της βάρος θα προσπαθήσουν να την καταστήσουν ακίνδυνη για να μην τους δημιουργεί προβλήματα. (Η αριστερά υποστηρίζει τον κουρδικό εθνικό απελευθερωτικό αγώνα γιατί αν δεν το κάνει θα χάσει το δημοκρατικό της ίματζ και εκτός αυτού υπάρχει πάντα η πιθανότητα να ενισχυθεί η δύναμη της). Το κράτος από τη στιγμή που έχει εξασφαλίσει την ιδεολογική ανωτερότητα απέναντι στην αριστερά θα χρησιμοποιήσει κάθε ευκαιρία για να την διαλύσει.

Σαν αποτέλεσμα, το κράτος θα συνεχίσει την επίθεσή του απέναντι στην παραδοσιακή αντιπολίτευση, με τις παραδοσιακές του μεθόδους δίνοντας συγχρόνως κάποιο βάρος και στην ιδεολογική πλευρά του ζητήματος. Αυτό που δείχνει η ιστορική κληρονομιά και η επανάληψη της είναι ότι οι συγκρούσεις δεν θα επιλυθούν αλλά ότι το πολύ πολύ να μετατεθούν σε μια άλλη περίοδο. Αυτό δείχνει ότι ο εκδημοκρατισμός που όλοι αλλά και το κράτος πολύ θα ήθελαν δεν θα πραγματοποιηθεί με την κλασσική έννοια για ένα μακρύ χρονικό διάστημα. Πάλι, για ένα μακρύ χρονικό διάστημα, η κατασταλτική όψη του κράτους θα βρίσκεται σε πρώτο πλάνο. Αυτό που με ενδιαφέρει εδώ, είναι η ολοένα και μεγαλύτερη περιθωριοποίηση της αριστεράς, και η μη δημιουργία εναλλακτικών πολιτικών αντιλήψεων. Ηδη, όπως έχει καταδείξει και η υπόθεση Μουμπτού αν ακολουθήσει τη λαϊκή (μη θρησκευτικογενική) ούρα του κράτους, ενάντια στους μουσουλμάνους δεν πρόκειται να κερδίσεις τίποτα. Πάλι δεν μπορείς να περιμένεις επαναστατική βοήθεια από τους ισλαμιστές που ένα τμήμα τους έχει φασιστικοποιηθεί και ένα άλλο βρίσκεται σε πορεία φασιστικοποίησης. Σήμερα αυτό που πρέπει να κάνει και η αριστερά και το τμήμα το οποίο αποκαλείται "δημοκρατικές δυνάμεις" και οι αναρχικοί είναι να εξασφαλίσουν την πιο πλατιά ενότητα χωρίς όρους στον αγώνα των ανθρωπινών δικαιωμάτων, σε ένα ανθρώπινο επίπεδο, μακριά από κλασσικές πολιτικές ορολογίες.

Αυτός είναι και ο μόνος δρόμος με νόημα για την αντιμετώπιση της αδιόκληρης καταπίεσης και των δολοφονιών του κράτους και την εξασφάλιση ενός πολιτικού ανοίγματος. Εφ' όσον δεν καταφέρουμε αυτό, θα δυσκολευτούμε ακόμη και να διατηρήσουμε τις θέσεις στις οποίες βρίσκόμαστε τώρα.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ (Μελβούρνη)

Στις 1,2 και 3 Μαρτίου οργανώθηκε τριήμερο Διεθνούς Αναρχικής Αλληλεγγύης από τον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό Μελβούρνης με τη συνεργασία του βιβλιοπωλείου Barricade και μιας καινούργιας κατάληψης στο προάστιο Collingwood. Τα θέματα του τριημέρου ήταν: • Η τωρινή κατάσταση στην Ελλάδα και τα γεγονότα του τελευταίου πολιτευμένου. • Η κατάσταση στην Τουρκία, Ιταλία και σε άλλες χώρες της Ευρώπης. • Οι συνθήκες στις φυλακές της Αυστραλίας και οι αθρόες φυλακίσεις ιθαγενών καθώς και οι συχνοί θάνατοι τους. • Οικοσαμποτάζ • Φεμινισμός • Καταλήψεις σπιτιών. Στη διάρκεια των εκδηλώσεων (που έγιναν στους χώρους του βιβλιοπωλείου και της κατάληψης) διαττόροι έδιναν συμβουλές και πληροφορίες ενώ πραγματοποιήθηκαν εκθέσεις και συναυλίες.

Ιδρύθηκε ομάδα Food not Bombs (πληροφορίες γι' αυτή σε άλλο σημείο της εφημερίδας) στην οποία συμμετέχουν και μέλη από το βιβλιοπωλείο Barricade και την προαναφερθείσα κατάληψη.

Αντικλογική δράση είχαν πραγματοποιήσει διάφορες κινήσεις αναρχικών με αφορμή τις ομοσπονδιακές εκλογές για βουλή και γερουσία που έγιναν στις 3 Μαρτίου.

Αυθόρμητοι οικολογικοί και περιβαλλοντικοί αγώνες έχουν ξεσπάσει με αφορμή την κατασκευή αυτοκινητοδρόμων ταχείας κυκλοφορίας (freeways) που η κυβέρνηση κατασκευάζει σ' όλη την Βικτώρια.

Εκδηλώσεις οργανώνονται για την 60η επέτειο της Ισπανικής επανάστασης.

Πηγή: Barricade Book/ info Center / 115 Sydney Road, Brunswick.

FEDERATION SOCIALISTA LABOVADERA

FEDERATION: Αγώνας για τον διεθνισμό και την εργατική αλληλεγγύη

Τον Μάρτη του 1909, μετά το πραξικόπημα του Χαμίτ ενάντια στους Νεότουρκους, μια καινούρια συνείδηση αρχίζει να εκδηλώνεται στο εργατικό κίνημα που μόλις γεννιέται. Μια μικρή ομάδα αγωνιστών εργατών αρχίζει να αναπτύσσει δραστηριότητα για να οργανώσει συνδικάτα με εργάτες όλων των εθνικοτήτων, μέσα από τα οποία θα μπορούσε να δημιουργηθεί ένα ενιαίο εργατικό κίνημα. Εργάτες του μονοπωλείου καπνού (ρεζί), τυπογράφοι και ραφεργάτες συναντιούνται σ' ένα καφενείο και ιδρύουν την *Εργατική Λέσχη*, πρόδρομο της Federation, με σκοπό ν' απαλλάξει τα εργατικά σωματεία από τους εθνικούς συνδέσμους. Ουσιαστικά, τον Μάρτη του 1909 δημιουργείται η απαρχή ενός δυναμικού εργατικού κινήματος, που τον Ιούλη της ίδιας χρονιάς θα οργανωθεί κάτω από την σημαία της Federation Socialista Labovadera, μέσα από την μετεξέλιξη της Εργατικής Λέσχης. Η Federation θα αναδειχτεί σε μια από τις πιο σημαντικές οργανώσεις του ελληνικού προλεταριάτου.

Η συμβολή της Federation στην ανάπτυξη του εργατικού κινήματος και της διεθνιστικής αλληλεγγύης είναι τεράστια, πολύ περισσότερο αν σκεφτεί κανείς ότι έδρασε κάτω από την εξουσία του Κομιτάτου των Νεότουρκων, σε περιόδους οξυμένης καταστολής και εθνικιστικών συγκρούσεων, όπως οι βαλκανικοί πόλεμοι και ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, καταφέροντας να κρατήσει μια αντιιμπεριαλιστική και διεθνιστική στάση, την ίδια στιγμή που οι προλετάριοι της Ευρώπης στοιχίζονταν κάτω από τα εθνικιστικά λάβαρα. Η Federation ιδρύθηκε ένα χρόνο μετά το ξέσπασμα της εξέγερσης των νεότουρκων στη Θεσσαλονίκη, το σπουδαιότερο αστικό κέντρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας μετά την Κωνσταντινούπολη. Ο πληθυσμός της Θεσσαλονίκης είχε τότε έναν έντονο πολυεθνικό χαρακτήρα και αποτελούνταν από μια κοινότητα εβραίων ισπανικής καταγωγής (σεφαραδιτών), η πιο πολυάριθμη της πόλης, μια σημαντική ελληνική κοινότητα, βουλγάρους, μακεδόνας, ένα κοινωνικό στρώμα μουσουλμάνων μικροδιοικητών και μια κοινότητα εξισλαμισμένων εβραίων (Ντολμέδες ή Ντονιμέδες). Στα τέλη του προηγούμενου αιώνα, η πόλη γνώρισε μια γοργή διαδοχική εκβιομηχάνιση, που οδήγησε στον μετασχηματισμό των εθνικών δομών των διαφορετικών κοινοτήτων και στην αφομοίωσή τους. Τα δύο τρίτα του προλεταριάτου της πόλης, που το αποτελούσαν 10.000 εργάτες, ήταν εβραίοι. Η πιο δυναμική κατηγορία του ήταν οι καπνεργάτες, που ήταν συγκεντρωμένοι σε μεγάλες μονάδες παραγωγής. Σύμφωνα με τις εκθέσεις της Federation που παρουσιάστηκαν στο συνέδριο της Β' Διεθνούς το 1910 στη Κοπεγχάγη, αυτοί ήταν οι πρώτοι που απέκτησαν ταξική συνείδηση και οι πρώτοι που οργανώσαν μαζικές απεργίες.

Η δημιουργία της Federation συμπίπτει με μια περίοδο κρίσιμη για την Οθωμανική Αυτοκρατορία: την

περίοδο ανάπτυξης και εκφυλισμού των Νεότουρκων. Η Θεσσαλονίκη, κοτίδα του κινήματος των Νεότουρκων, ήταν το πιο αστικό κέντρο της αυτοκρατορίας με τις πιο έντονες πολιτικές και κοινωνικές ζυμώσεις και έδρα πολλών ριζοσπαστικών τάσεων με αρχικά εθνικό και αργότερα σοσιαλιστικό χαρακτήρα. Αστοί φιλελεύθεροι, νεότουρκοι, τέκτονες και σοσιαλιστές συμμαχούσαν προσωρινά ενάντια στην κεντρική εξουσία του σουλτάνου Αβδούλ Χαμίτ. Τότε βρίσκουν την ευκαιρία και τα νεοπαγή εργατικά στρώματα και κάνουν τις πρώτες απεργίες, ενώ ιδρύονται αλληλοβοηθητικά ταμεία από τις εθνικές κοινότητες ώστε να αποτραπεί η συγκρότηση διεθνιστικών οργανώσεων στήριξης των απεργών. Ο ρόλος των εθνικών συλλόγων και των Νεότουρκων που μεσολαβούσαν για τον τερματισμό των απεργιών γρήγορα περιορίστηκε και στις απεργίες που ξέσπασαν το 1909 τα ταμεία λειτούργησαν ως εργατικά και όχι ως εθνικά: η λέξη "σοσιαλισμός" έκανε την εμφάνισή της.

Την εποχή εκείνη, σε ένα καφενείο απέναντι από το Διοικητήριο, ιδρύεται από ισραηλίτες καπνεργάτες, τυπογράφους, ραφεργάτες και υπαλλήλους η Εργατική Λέσχη, πρόδρομος της Φεντερασιόν. Η Πρωτομαγιά γιορτάστηκε για πρώτη φορά στη Θεσσαλονίκη το 1909 με πρωτοβουλία αυτής της ομάδας. Στην πρώτη επέτειο της "εξέγερσης" των Νεότουρκων η Εργατική Λέσχη πρότεινε τον ξεχωριστό εορτασμό της από τους εργάτες, παρά τις απειλές από το Οθωμανικό κράτος. Στη μαζική εργατική πορεία που πραγματοποιήθηκε μοιράστηκε μανιφέστο, τυπωμένο σε τέσσερις γλώσσες (τουρκικά, ελληνικά, βουλγαρικά και ισπανοεβραϊκά), που ανακοίνωνε την ίδρυση της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας (Φεντερασιόν). Τα περισσότερα ταμεία αλληλοβοήθειας προσχώρησαν στη Φεντερασιόν και απαγορεύτηκαν από τον έλεγχο των εθνικών συνδέσμων.

Σκοπός της Φεντερασιόν ήταν να οργανώσει τους προλετάριους όλων των εθνότητων σε μια ομοσπονδιακή βάση και να έρθει σε επαφή με τη Β' Διεθνή ώστε να ενταχθεί σε αυτή. Στην αρχή αποτελούνταν από αγωνιστές από τη μεγάλη εβραϊκή κοινότητα της πόλης. Η πρώτη σοσιαλιστική εφημερίδα της Θεσσαλονίκης, η "Εφημερίδα των Εργατών", εκδόθηκε από τη Φεντερασιόν, σταμάτησε όμως να κυκλοφορεί, για οικονομικούς λόγους, την άνοιξη του 1910. Γρήγορα η οργάνωση ίδρυσε νέα σωματεία, οργάνωσε απεργίες και πέτυχε την ένωση των βουλγαρών και ισραηλιτών τυπογράφων και των τούρκων και ισραηλιτών ξυλουργών. Όταν ο ισπανός αναρχικός και ιδρυτής του "Σύγχρονου Σχολείου" Φρ. Φερρέρ συνελήφθη και αργότερα εκτελέστηκε ως "ιδεολογικός υπεύθυνος" της αντιπολεμικής εξέγερσης του Ιούλη του 1909 στη Βαρκελώνη, η Φεντερασιόν οργάνωσε συλλαλητήριο στο Λευκό Πύργο. Αργότερα ίδρυσε δανειστική βιβλιοθήκη και σοσιαλιστικό βιβλιοπωλείο

με το όνομα "Φερρέρ".

Προς το τέλος του 1909 η Φεντερασιόν προσχώρησε στη Β' Διεθνή, ενώ άρχισαν και οι πρώτες προσπάθειες με τις τουρκικές αρχές. Η τουρκική διοίκηση ασκούσε πιέσεις στους εθνικούς συλλόγους για να σταματήσουν την επιρροή της Φεντερασιόν στους εργάτες. Παρόλα αυτά η δράση της οργάνωσης αναπτυσσόταν. Το 1911 εκδίδεται η εβδομαδιαία εφημερίδα "Εργατική Αλληλεγγύη" και αρχίζει η συνεργασία με το "Σοσιαλιστικό Κέντρο Κωνσταντινούπολης". Την Πρωτομαγιά του 1911 οργάνωθηκε συλλαλητήριο με συμμετοχή 7.000 εργατών ενώ στην απεργία που κηρύχτηκε την ίδια ημέρα συμμετείχαν 12.000 εργάτες. Οι τουρκικές αρχές αποφάσισαν να επέμβουν. Χρησιμοποιήσαν ως πρόσχημα μια επίσκεψη του σουλτάνου στη Μακεδονία για να συλλάβουν πολλούς συνδικαλιστές και μέλη της Φεντερασιόν. Τον ίδιο τον Μπενάρντο, πρωτεργάτη της Φεντερασιόν, τον εξόρισαν στη Σερβία. Σύσσωμη η εργατική τάξη της πόλης οργάνωσε διαμαρτυρίες και συλλαλητήρια και ύστερα από εκστρατεία αλληλεγγύης ολόκληρου του ευρωπαϊκού σοσιαλιστικού τύπου ο Μπενάρντο απελευθερώθηκε. Ωστόσο οι συλλήψεις και οι εξορίες αγωνιστών συνεχίζονταν. Η διαφανόμενη κατάρευση της οθωμανικής αυτοκρατορίας συνοδευόταν από αύξηση της δράσης διαφόρων εθνικιστικών ομάδων. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, πραγματοποιείται Παμβαλκανικό Σοσιαλιστικό Συνέδριο στο Βελιγράδι. Η Φεντερασιόν, στη συνέχεια, οργάνωσε αντιπολεμικά συλλαλητήρια και εκδίδει σοσιαλιστική εφημερίδα και στα τουρκικά. Την ίδια εποχή, επιδημία χολέρας σαρώνει την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η Φεντερασιόν και μέλη της Σοσιαλιστικής Νεολαίας οργανώνουν ομάδες εθελοντών για να αντιμετωπίσει η κατάσταση. Ενώ οι δημόσιες αρχές παραμένουν αδρανείς, η Φεντερασιόν αναλαμβάνει την παροχή υγειονομικών υπηρεσιών για την καταπολέμηση της επιδημίας. Μεγάλα τμήματα του πληθυσμού σώθηκαν χάρη στην οργανωτική ετοιμότητα και τις προσπάθειες της Ομοσπονδίας.

Στο μεταξύ, είχε ήδη ξεσπάσει ο ιταλοτουρκικός πόλεμος, γεγονός που φούντωνε την εθνικιστική ιδεολογία τόσο ανάμεσα στους Νεότουρκους, όσο και σε κομμάτια του ελληνικού πληθυσμού. Οι Νεότουρκοι, εκνευρισμένοι από τη διεθνιστική δράση της Φεντερασιόν, επιχείρησαν επίθεση στα γραφεία της, που αποτραπήκε την τελευταία στιγμή χάρη στην ετοιμότητα των μελών της οργάνωσης που προσέτρεξαν μαζικά στα γραφεία για να τα υπερασπιστούν από τον στρατό. Λίγο αργότερα οργανώνεται στη Θεσσαλονίκη συλλαλητήριο τούρκων εθνικιστών. Εκείνες τις μέρες ξεσπά εξέγερση στην Κρήτη και η Φεντερασιόν υποστηρίζει το δικαίωμα του κρητικού λαού για αυτοδιάθεση, ενώ την ίδια στάση υιοθετεί στη συνέχεια και απέναντι σε αντίστοιχη εξέγερση αλβανών. Η τουρκική διοίκηση αρχίζει τις διώξεις, φυλακίσεις και εξορίες μελών της Φεντερασιόν. Οι αστικές τάξεις των βαλκανικών χωρών από την άλλη μεριά (που είναι η ίδια μεριά) διαβλέποντας τον κίνδυνο η καταρρέουσα Οθωμανική Αυτοκρατορία να πέσει στα χέρια των ευρωπαίων κεφαλαιοκρατών και ελπίζοντας στα μεγαλύτερα δυνατά ωφέλη, σχηματίζουν τη "Βαλκανική Συμμαχία" και κηρύσσουν τον πόλεμο στην Τουρκία. Η Φεντερασιόν, από τις στήλες της "Εργατικής Αλληλεγγύης" μιλάει για τα συμφέροντα που κρύβονται πίσω από τη σύρραξη, προβλέπει ότι δεν πρόκειται παρά για την αρχή σειράς νέων πολέμων που θα πρέπει να μετατραπούν σε επαναστάσεις που θα επιφέρουν το τέλος της κεφαλαιοκρατίας. Οι Νεότουρκοι απαγορεύουν οριστικά την

κυκλοφορία της εφημερίδας, αλλά η Φεντερασιόν εκδίδει αμέσως νέο έντυπο, το "Αβάντι" (Εμπρός).

Με την είσοδο των ελληνικών στρατευμάτων στη Θεσσαλονίκη αρχίζει νέα περίοδος για τη Φεντερασιόν. Η οργάνωση καταγγέλλει τους τούρκους μπάηδες που εγκατέλειψαν στην εξαθλίωση τον τουρκικό πληθυσμό, το βουλγαρικό στρατό για τις σφαγές των τούρκων στη Στρώμνιτσα, τις ελληνικές αρχές για την αδιαφορία τους μπροστά στο ενδεχόμενο νέας επιδημίας χολέρας και τους εβραίους αστούς για τη συνεργασία τους με τις εκάστοτε αρχές. Καλεί τους εργάτες όλων των εθνικοτήτων να ενωθούν και γίνονται προσπάθειες ώστε όλα τα σωματεία να συνδεθούν σε ένα εργατικό κέντρο. Σε πρώτη φάση οργανώνονται σε ενιαία οργάνωση οι έλληνες και οι εβραίοι. Την ίδια εποχή αρχίζουν μια σειρά από εργατικές κινητοποιήσεις. Η ενεργός συμμετοχή της Φεντερασιόν σ' αυτούς τους αγώνες διευρύνει την επιρροή της στην Ανατολική Μακεδονία. Ιδρύεται Σοσιαλιστική Νεολαία στην Καβάλα ενώ συγχρόνως επικρατεί αναβρασμός στους καπνεργάτες της πόλης. Τα καπνεργατικά σωματεία της Θεσσαλονίκης μαζί με τα σωματεία της Αν. Μακεδονίας αποφασίζουν για τις αρχές του Μάρτη του 1914 κοινό καπνεργατικό αγώνα. Στη Θεσσαλονίκη, οι απεργοί συγκρούονται με την επιτηρη χωροφυλακή και επιτίθενται σε αποθήκες και στους απεργοσπαστές. Στο τέλος οι καπνέμποροι υπαχωρούν και υπογράφουν την πρώτη συλλογική σύμβαση εργασίας στην Ελλάδα. Η κυβέρνηση αναζητεί την ευκαιρία για να χτυπήσει τη Φεντερασιόν, εξαιτίας της αποφασιστικής συμβολής της στις κινητοποιήσεις. Πράγματι, το "Αβάντι" κατόρθωσε να πείσει ένα άρθρο του που ασκούσε κριτική στο βασιλιά, ο συντάκτης του άρθρου φυλακίζεται και δύο από τους πρωταγωνιστές της απεργίας των καπνεργατών, ο Μπενάρντο και ο Γκόνιας συλλαμβάνονται ως επικίνδυνοι για τη δημόσια ασφάλεια και εξορίζονται στη Μάδυ. Πρόκειται για την πρώτη πολιτική εξορία στην νεότερη ελληνική ιστορία.

Στην υπόλοιπη Ελλάδα, κάθε συνδικαλιστική και εργατική δράση είχε νεκρωθεί εξαιτίας των βαλκανικών πολέμων, των συνεχών επιστρεφόμενων και των στρατιωτικών νόμων. Οι πόλεμοι πάντως άνοιξαν στο ελληνικό κεφάλαιο "νέους δρόμους ανάπτυξης". Ναυτιλία, εμπόριο, μεταφορές, γινεράκια άνθησης και μαζί τους αρχίζει να αναπτύσσεται και η εργατική τάξη. Εκείνη την εποχή, λίγο πριν την έναρξη του Α' παγκόσμιου πολέμου, το Διεθνές Σοσιαλιστικό Γραφείο (Β' Διεθνής) δίνει εντολή στη Φεντερασιόν να αναλάβει την πρωτοβουλία συγκρότησης "κόμματος της εργατικής τάξης". Έτσι, τον Απρίλη του 1915, πραγματοποιείται στην Αθήνα η Α' Πανελλαδική Σοσιαλιστική Συνδιάσκεψη για την ίδρυση κόμματος. Μεγάλο μέρος του συνεδρίου ασχολήθηκε με τον πόλεμο

που είχε κηρυχθεί στο μεταξύ. Την ίδια εποχή επίσης αποφασίζεται η δημιουργία του εργατικού κέντρου της Θεσσαλονίκης. Η Φεντερασιόν θέτει ως όρο τη μη-ανάμιξη του υπουργείου εργασίας και καταφέρνει να επικρατήσει των βενιζελικών και των βασιλικών που προσπαθούσαν να ελέγξουν το εργατικό κέντρο.

Με την είσοδο της Ελλάδας στον πόλεμο, οι σοσιαλιστές, όπως και στην υπόλοιπη Ευρώπη διαιρούνται σε αυτούς που στηρίζουν τις αστικές κυβερνήσεις των χωρών τους και σε αυτούς που καλούν σε αντιιμπεριαλιστικό αγώνα. Για μια περίοδο η Φεντερασιόν, που είχε υιοθετήσει διεθνιστικές θέσεις, βρέθηκε σε σύγκρουση με το εργατικό κέντρο. Οι δύο οργανώσεις ξανασυνεργάστηκαν μόνο κατά τη μεγάλη πυρκαγιά που έκαψε τη Θεσσαλονίκη το 1917, όταν συγκρότησαν από κοινού ταμεία αλληλοβοήθειας και συσσίτια. Μέσα από αυτή τη συνεργασία το εργατικό κέντρο ξαναπρόσθεσε σοσιαλιστικό προσανατολισμό.

Οι επαναστάσεις στη Ρωσία και τη Γερμανία, στο μεταξύ, φούντωναν τις ελπίδες του παγκόσμιου προλεταριάτου. Οι φράσεις "πάλι των τάξεων" και "κοινωνικοί αγώνες" ακούγονται σε όλες τις συνελεύσεις των εργατικών σωματείων. Τον Αύγουστο του 1918, παρά τον στρατιωτικό νόμο, πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα δύο ιστορικές για το εργατικό κίνημα της Ελλάδας συνδιασκέψεις: η συνδιάσκεψη των ελλήνων σοσιαλιστών και αυτή των τριών εργατικών κέντρων της Ελλάδας (Αθήνας, Πειραιά και Θεσσαλονίκης). Στη συνέχεια ιδρύθηκε η Γ.Σ.Ε.Ε. και το Σ.Ε.Κ.Ε. (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδος) το οποίο αργότερα θα μετονομαστεί σε Κ.Κ.Ε. Με την ίδρυση τους, η Φεντερασιόν ουσιαστικά εξαφανίζεται και ενσωματώνεται σε αυτά. Κλείνει έτσι ένα μεγάλο κεφάλαιο της ιστορίας του βαλκανικού εργατικού κινήματος.

Η Φεντερασιόν ιδρύθηκε από "διανοούμενους" που ήταν διαπαιδαγωγημένοι σύμφωνα με το σοσιαλισμό της Β' Διεθνούς και από εβραίους εργάτες, που ήταν και οι πιο δυναμικοί αγωνιστές στις αρχές του αιώνα στη Θεσσαλονίκη. Κατά την ίδρυση της κυριαρχούσαν δύο ρεύματα: ένα σοσιαλδημοκρατικό με εργατικό προσανατολισμό που προσέγγιζε την μετέπειτα μπολσεβίκικη ιδεολογία και ένα "ρεύμα άνθρωπιστικού σοσιαλισμού" ανάλογο με την κατεύθυνση του Ζωρές. Βέβαια και τα δύο ρεύματα χαρακτηρίζονταν από τις διαφοροποιήσεις και τις ιδιαίτερες συνθήκες που επικρατούσαν τότε στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Στους αλληπάλληλους πολέμους η Φεντερασιόν κράτησε μια διεθνιστική στάση, γεγονός που της επέφερε πολλές διώξεις, κατοχυρώνοντας την όμως συγχρόνως στη συνείδηση του μαχητικού προλεταριάτου. Ωστόσο η σοσιαλδημοκρατική κατεύθυνση της Φεντερασιόν οδήγησε στη γραφειοκρατική και ιεραρχική οργάνωση του ελληνικού προλεταριάτου και συνέβαλε στην καθυστάση του στους κομμουνιστές της Γ' Διεθνούς.

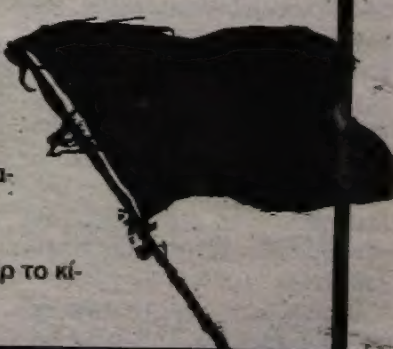
16 Μάρτη 1888 Ο Σ.Χουσεϊν ρίχνει δηλητηριώδη αέρια στην κουρδική πόλη Χαλάμπια. 5000 νεκροί

18 Μάρτη 1871 Εγκαθιδρύεται η Παρισινή Κομμούνα μετά τη συνάδελφωση στρατού και πληθυσμού.

18 Μάρτη 1921 Καταστέλλεται από τον Τρότσκι σε ένα λουτρό αίματος η κομμούνια της Κροστάνδης. Η μπολσεβίκη θηριωδία θριαμβεύει.

20 Μάρτη 1933 Ιδρύεται το Νταχάου

22 Μάρτη Γεννιέται στη Ναντέρ το κίνημα της 22 Μάρτη.

Δικαστικές διώξεις και Κοινωνική Αλληλεγγύη

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί την εισήγηση στην εκδήλωση "Πολυτεχνείο '95: Δικαστικές διώξεις και Κοινωνική Αλληλεγγύη" που έγινε την Παρασκευή 15 Μάρτη στο Πολυτεχνείο.

Σε μια δύσκολη περίοδο για τους κοινωνικούς αγώνες, αλλά και αρκετά επισφαλή για την οικονομική και πολιτική εξουσία όσον αφορά την διεκπεραίωση των "οικονομικών και εθνικών προοπτικών και προγραμμάτων", τα ζητήματα που αφορούν τη στοιχειώδη διαβίωση και την καθημερινή ζωή του κόσμου γενικότερα, είναι αυτά που μπορεί ν' αποτελέσουν τις αφετηρίες για την ανάπτυξη μιας αντιεπταρχικής και αυτοοργανωμένης παρέμβασης για την υλοποίηση διαφορετικών προταγμάτων, αγώνων κι αξιών, απ' αυτών του "Τοπίου στην Ομίχλη" του καθεστώτος.

Όταν το ζήτημα είναι το Πολυτεχνείο του '95 κι όσα ακολούθησαν αυτό, είναι κατανοητό ότι οι πραγματικές και ουσιαστικές αξίες αγώνα και απελευθερωτικής προοπτικής, έχουν να κάνουν με την ανάπτυξη της κοινωνικής αλληλεγγύης, που είναι ένας πρωταρχικός και βασικός άξονας δράσης, γιατί απορρέει σαν αναγκαιότητα, από τον πραγματικό αγώνα που έχει προηγηθεί (και αντιστροφή).

Αντικειμενικά, η δημιουργία ή η καταστροφή μιας υλικής σχέσης μέσα στην κοινωνία, η ενοποίηση ή η ιστορική συνέχεια, ακόμα και το τέλος μηνυμάτων και νοημάτων που καλώς ή κακώς έχουν καθορίσει τα κοινωνικά δρώμενα την τελευταία εικοσαετία, είναι ένα αναμφισβήτητο κοινωνικό γεγονός. Το Πολυτεχνείο '95 σαν ένα από τα δεκάδες σημεία εκείνα της ταξικής σύγκρουσης που εκδηλώθηκε τα τελευταία χρόνια, η αντίθεση κι αντίσταση στις κυρίαρχες επιλογές, δεν είναι κάτι που εύκολα ξεχνιέται από εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους.

Γι' αυτό η διερεύνηση και καταγραφή των πολιτικών και κοινωνικών μηνυμάτων, όχι στο επίπεδο της ψευδούς συνείδησης και της πλαστότητας της κάθε ιδεολογίας, αλλά πρακτικά, μέσα από την ανάπτυξη απόπειρων αλληλεγγύης προς όλους τους δικαζόμενους ή διωκόμενους, πρέπει και μπορεί να ξεπερνάει αποσπασματικές ή περιχαρωτικές λογικές.

Να ενοποιεί τους αγωνιζόμενους (δικαζόμενους, διωκόμενους, συμπαραστάτες κλπ.) στο επίπεδο της πολιτικής και κοινωνικής δράσης για τα θέματα που ανοίγονται και αργά ή γρήγορα θα απασχολήσουν αρκετό κόσμο, μια και υπάρχουν ή θα υπάρξουν συνεχιζόμενες διώξεις και φυλακίσεις.

Η αναζήτηση του ιδιαίτερου πολιτικού βάρους που πρέπει να αποκτήσουν όλες αυτές οι δίκες και διώξεις δεν είναι ένα στενό ζήτημα που αφορά αποκλειστικά ομάδες πολιτικής συγγένειας ή ταύισης.

Άλλωστε, πάντα καταδεικνύεται κοινωνικά ότι τα γεγονότα που σημειάζονται καθορίζουν την εξέλιξη της κοινωνικής διαπάλης - όταν μπορούν αυτό να το κάνουν - δεν προσφέρονται για κανενός είδους πολιτική εκμετάλλευση. Γιατί καμία πολιτική γραμμή δεν καθόρισε το Πολυτεχνείο του '95 και τα όσα ακολούθησαν. Ήταν μια ελεύθερη συνένωση διαφορετικών λογικών κι ανθρώπων.

Ο αντικοινωνικός κι αντισυνανθρώπινος χαρακτήρας όλης αυτής της δια-

δικασίας εγκληματοποίησης κι άγριας καταστολής, είναι κομμάτι μια ευρύτερης σταυροφορίας που στρέφεται ενάντια σε πλατιά στρώματα, ανεξάρτητα απ' το γεγονός ότι μερικά απ' αυτά δεν αντιδρούν, υποταγμένα στο πνεύμα και στο γράμμα του κρατικού συνδικαλισμού και άλλων θεσμών του κεφαλαίου.

Λόγω αυτής της ευρύτερης κατασταλτικής σταυροφορίας, είναι άμεσα αντιληπτό απ' τον καθένα, ότι είναι απαραίτητος ο συντονισμός και αλληλοσυνδυασμός προπαθειών και διεργασιών που να ανατρέπουν την γενικευμένη ανεπάρκεια, που πολλές φορές από τους ιστούς της κυρίαρχης ιδεολογίας και της αποπολιτικοποίησης διαδίδεται σαν επιδημία τους αγωνιζόμενους καταπιεσμένους.

Η ίδια η πραγματικότητα, τα απλά και σύνθετα ζητήματα αυτής της διαδικασίας που δεν μπορούν

όπως η οικονομική ανάπτυξη με άλματα, ο εκσυγχρονισμός του πολιτικού στερεώματος, αλλά και εγγενών αντιφάσεων και εσωτερικών υποθέσεων του συστήματος καθορίζει με μοναδικό τρόπο τη φάση από τον Οκτώβριο του '93 μέχρι σήμερα.

Οι ίδιοι οι μηχανισμοί ενός συστήματος διαχείρισης της εξουσίας και επιβολής της τάξης (ελλείψει κοινωνικής πειθούς), που ως γνωστό από τις 20/11/95 μέχρι πριν κάποιο καιρό διέτρεχαν την εντατική, τους διαδρόμους και τις τέντες του Ωνάσειου, ανέλαβαν το πρωί της 18/11/95 να "καθαρίσουν τη φάση".

Η αδυναμία των πολιτικών διεκπεραιώσεων της περιόδου αυτής, "ξύπνησε" τους βρυκόλακες της δικαστικής και αστυνομικής βαρβαρότητας, που πάντα υπήρχαν, αλλά προσπαθούσαν να γίνουν πιο ευυπόληπτοι.

Αν και δεν ήταν η πρώτη φορά που "έσπασαν το Πανεπιστημιακό Άσυλο" των πολυεθνικών εταιριών και των δημοκρατών της φοιτητικής ιντελιγκέντσας, αποδείχθηκε για μια ακόμη φορά τι θα πει εκσυγχρονισμός και αναδιάρθρωση στο σω-

Η πολιτική παράλυση (και μη διαφωνήσει κανείς ότι ακόμα κι όταν πετάς μια πέτρα παράγεις πολιτική ή πολιτική υπεραξία καλύτερα) έγειρε την πλάστιγγα της άμεσης καταστολής του κόσμου του Πολυτεχνείου. Τι κι αν υπήρχαν 5 απεργοί πείνας με κοινές ιδεολογικές ή πολιτικές αναφορές με τον κόσμο του Πολυτεχνείου. Δεν πρέπει να υπάρξει πολιτικό γεγονός. Η λογική αυτή αντιμετώπισης από την πλευρά της εξουσίας καταδείχθηκε από την μέχρι σήμερα πορεία όλων αυτών των δικών. Από τις αρχικές δίκες των 126 και το κλίμα που επικράτησε, μέχρι τις πρόσφατες των ανηλίκων: Συνοπτικές διαδικασίες, όποιος μιλάει τιμωρείται, όποιος πει το ποίημα θα πάρει το αντίτιμο της δικαστικής και οικογενειακής θαλπωρής. Μετανόηση: Αθώς και αμόλυντος. Όλα αυτά τα γεγονότα δεν συνέβηκαν στην γυάλα της τηλεόρασης. Εκεί παραποιήθηκαν, συκοφαντήθηκαν, καταστάλθηκαν.

Πολυτεχνείο '95 λοιπόν, στα πλαίσια της κοινωνικής και ταξικής αντιπαράθεσης, μια από τις στιγμές που αποσυσσωρεύονται οι εκρηκτι-

σης και κυριαρχίας, που σημαίνουν και συνθήκες "εμφυλιοπολεμικού τύπου" στον τρόπο αντιμετώπισης κάθε καταπιεσμένου ή κοινωνικού τμήματος που θα αντισταθεί (τι έγινε με τις εκποτίσεις στα ξερονήσια;), δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν κατά κατηγορία (ηλικιακή ή όποια άλλη) με την έννοια ότι δεν μπορούν να υπάρξουν ειδικές επιτροπές για κάθε κατηγορία δικαζόμενων ή διωκόμενων.

Ο διαχωρισμός κάθε είδους ήταν από τους πρώτους στόχους μπάτσων και δικαστών για να επιτελέσουν το εγκληματικό τους έργο, των συλλήψεων, των αλληπαλλήλων δικών, των φυλακίσεων.

Για να διαφυλαχθεί όσο το δυνατό η ενότητα στη βάση των κοινών συμφερόντων και στόχων απέναντι σ' αυτούς τους κρατικούς θεσμούς που πολτοποιούν κι απέναντι στην ευρωπαϊκή κατασταλτική κρατική πολιτική, γίνεται κατανοητό ότι μια ανοιχτή και συλλογική πρωτοβουλία γι' αυτά τα θέματα πρέπει να έχει όσο το δυνατό μόνιμα χαρακτηριστικά, όχι απαραίτητα προσώπων, όσο κατευθύνσεων, προσανατολισμών και στοχεύσεων.

Αν στο πνεύμα της κυβέρνησης του Ευρω-Σημίτη και του ΠΑΣΟΚ γενικότερα, είναι να εξαλείψει ό,τι ζωντανό υπάρχει στην κοινωνία, όποια ιδέα αντίστασης προκύψει στον μεταμοντέρνο και προχωρημένο καπιταλισμό, τότε είναι προφανές ότι η αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων κοινωνικών κομμάτων, η ανάπτυξη κινήσεων αλληλεγγύης, είναι μια κατεύθυνση που μπορεί να σφυρηλατήσει σχέσεις πολιτικής και κοινωνικής αμοιβαιότητας, σαν κομμάτι βέβαια και στα πλαίσια των κοινωνικών αγώνων.

Το θέμα της σημερινής εκδήλωσης είναι να καταδειχθεί η μεγάλη σημασία που έχει κι αποχτάει, όχι μόνο για τους δικαζόμενους ή διωκόμενους που είναι σύντροφοι ή φίλοι μας ή εμείς οι ίδιοι, αλλά για τον κόσμο των καταπιεσμένων που αγωνίζεται, για όλη την αντιστεκόμενη κοινωνία, η διοργάνωση πρακτικών κινήσεων αλληλεγγύης σε σχέση με τους άμεσα διωκόμενους και τα ήδη εν ενεργεία εντάλματα σύλληψης, αλλά και σε σχέση με της επερχόμενες δίκες άλλων 300 ατόμων.

Γιατί η αλληλεγγύη δεν είναι είναι μόνο χέρι βοήθειας προς έναν διωκόμενο. Δεν έχει ένα σκέτο τεχνικό ή διεκπεραιωτικό χαρακτήρα. Είναι το παρόν και το μέλλον της διαμόρφωσης αγωνιστικών αξιών και αξιοπρέπειας μέσα στην κοινωνία. Τιμάει κυρίως αυτόν που την παρέχει. Από κάθε και προς κάθε αγωνιζόμενο άτομο ή κοινωνικό κομμάτι.

Γι' αυτό η αντιληφοφόρηση για τα θέματα αλληλεγγύης, ο συντονισμός και η συνένωση των δικαζόμενων, όχι με την έννοια της ειδικής κατηγορίας, αλλά στο πλαίσιο μιας πραγματοποιούμενης κοινωνικής επέμβασης, είναι ακόμα μερικές από τις απαραίτητες πρακτικές που μπορεί να υποβοηθήσουν τον συνολικότερο στόχο αντίστασης στην κρατική καταστολή.

Άλλωστε, "η ελευθερία είναι αδιάρρητη γιατί αν της αφαιρέσεις ένα κομμάτι την καταστρέφεις, αφού αυτό το κομμάτι είναι το παν."

Με αγώνες καταχτήται η ελευθερία!

Πρωτοβουλία για την Κοινωνική Αλληλεγγύη

να ανηπαλευτούν στα πλαίσια ενός φορμαλισμού, καμίας συνταγής ή πεπατημένης φολκλорικής παρουσίας, καταδεικνύουν την ανάγκη των μαζικών, συλλογικών κι ανοιχτών πρωτοβουλιών για την αλληλεγγύη στα εκατοντάδες άτομα που δέχονται τη θεσμική, δικαστική και σωφρονιστική βία κι εγκληματοποίηση για τη συμμετοχή τους στο τελευταίο Πολυτεχνείο.

Το Κράτος, σαν μια υπερδομή που συμπυκνώνει τη βία και το έγκλημα της ταξικής εκμετάλλευσης και της καταπίεσης της εξουσίας, με τα χέρια και το μυαλό των ανθρωποειδών του και των οργάνων του αποφάσισε την "καταπάτηση" του λεγόμενου "Θεσμού του Πανεπιστημιακού Ασύλου", λόγω γενικότερων συγκυριών και συσχετισμών.

Κύρια όμως η συγκυρία ανεπάρκειας επίλυσης κρίσιμων πλευρών

φρονιστικό σύστημα. 500 άτομα θα πληρώσουν το ακριβές αντίτιμο για να κατασκευαστούν καινούριες φυλακές ή θα βγάλουν κάποιοι απ' αυτούς μερικά χρόνια στα υπαρκτά κάτεργα. Άραγε είχε περισσότερες επιλογές ο κατάδικος τύπου άγριας δύσης με τις μπάλες στα πόδια να σπάει για χρόνια πέτρες.

Το "σπάσιμο του Πανεπιστημιακού Ασύλου" δεν αποτελούσε μεμονωμένο γεγονός. Άλλωστε εκ των πραγμάτων δεν θα μπορούσε ν' αποτελεί, τη στιγμή που εξελίχθηκε κατά την διάρκεια της εξέγερσης στις φυλακές Κορυδαλλού και δύο μόλις μέρες μετά το τέλος της κατάληψης της Θεολογικής Θεολογικής (όπου υπήρχαν και συλλήψεις και μεγάλες καταδικαστικές ποινές). Δύο μέτωπα, διαφορετική σύσταση κόσμου, άρα δυσκολότερος έλεγχος, όχι μόνο στρατιωτικά, κύρια πολιτικά.

κές διαστάσεις που παίρνει στις μέρες μας η φτώχεια, η ανεργία, η αδικία, η καταστολή, οι σκευωρίες, ο αριθμός των πολιτικών κρατούμενων και άλλων φυλακισμένων αγωνιστών. Στα πλαίσια μιας κοινωνικής και ταξικής αντιπαράθεσης που περιλαμβάνονται οι κινητοποιήσεις στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη, οι συνεχείς εξεγέρσεις των φυλακών, οι διαστάσεις που γρήγορα θα πάρουν οι αγροτικές κινητοποιήσεις που μένουν προς το παρόν δέσμες των κρατικοσυνδικαλιστών.

Ο χειμώνας της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης θα κρατήσει για αρκετά χρόνια ακόμα. Οι ευρύτερες πολιτικοοικονομικές συνθήκες εξέλιξης ενός γεγονότος καθορίζουν τα πάντα σχεδόν σε σχέση μ' αυτό.

Οι δίκες για το Πολυτεχνείο ενταχίζονται στα ευρύτερα πλαίσια της εντατικοποιημένης εκμετάλλευ-